

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง

อัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
สิงหาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ อัญชลี ภิญญโพรสวัสดิ์ ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ เจตนจำลอง)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

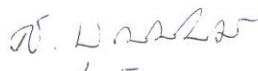
.....ประธาน
(ดร.วไลพร ฉายา)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ เจตนจำลอง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ลีถาวรานันต์)

.....กรรมการ
(ดร.ศักดินา บุญเปี่ยม)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

วันที่...29...เดือน...พฤศจิกายน...พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ เจตนจำลอง อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. วไลพร ฉายา ประธานการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไล ลิ้มถาวรานันต์ อาจารย์ ดร.ศักดินา บุญเปี่ยม คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ทนุ เตียวรัตนกุล กรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อานนท์ ไชยสุริยา และ คุณครูยุพิน เตชะเทียมจันทร์ ครู คศ. 3 (ชำนาญการพิเศษ) ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคระยอง ตลอดจนเพื่อนครู และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และเพื่อนๆทุกคนที่ให้อำนาจใจ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทเวทิตาแด่ บพภารี บุรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบทุกวันนี้

อัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์

55920334: สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร)

คำสำคัญ: คำศัพท์ / กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ / นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง (ปวส.)

อัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์: กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง(ENGLISH VOCABULARY
LEARNING STRATEGIES OF SECOND YEAR DIPLOMA STUDENTS AT RAYONG
TECHNICAL COLLEGE) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: สมบูรณ์ เจตน์จำลอง, Ph.D.,
76 หน้า. ปี พ.ศ. 2560

การวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง และเปรียบเทียบ
การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำทั้งกลุ่มที่จบ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม. 6) และกลุ่มที่จบประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จากประชากรทั้งหมด 1,124
คน ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) ตามประเภทวิชาที่นักศึกษา
กำลังศึกษาอยู่ คืออุตสาหกรรม พาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ คหกรรม อุตสาหกรรมท่องเที่ยว
และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้กลุ่มตัวอย่างที่จบ ม. 6 จำนวน 148 คน และกลุ่มที่จบ
ปวช. จำนวน 148 คน รวมทั้งสิ้น 296 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ประยุกต์จาก Schmitt's (1997) Taxonomy of Vocabulary Learning
Strategies และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และ *t*-test ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ไม่แตกต่างกัน ทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการค้นหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย
ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ รองลงมาคือ การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม
และการถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนตามลำดับและเมื่อเปรียบเทียบการใช้
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและผู้ที่มีผลการเรียนต่ำในกลุ่ม
ตัวอย่างทั้งสองพบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกันมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

55920334: MAJOR: ENGLISH FOR COMMUNICATION;
M.A. (ENGLISH FOR COMMUNICATION)

KEYWORD: VOCABULARY/ ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES/
DIPLOMA STUDENTS

ANCHALEE PINYOPORNSAWAT: ENGLISH VOCABULARY LEARNING
STRATEGIES OF SECOND YEAR DIPLOMA STUDENTS AT RAYONG TECHNICAL
COLLEGE. ADVISORY COMMITTEE: SOMBOON CHETCHUMLONG, Ph.D. 76 P., 2017.

The purposes of this research were to study the English vocabulary learning strategies (EVLS) of second year diploma students at Rayong Technical College and to compare the EVLS of the high and low performance students. The population was 1,124 students. The stratified random sampling technique was used to random 148 participants from high school group and 148 participants from certificate group in Industry, Commerce and Business Administration, Home Economics, Tourism and Hospitality, and Information and Communication departments. The total participants were 296. The instruments were an EVLS questionnaire and an interview. The instruments were adapted from Schmitt's (1997) Taxonomy of Vocabulary Learning Strategies. The statistics employed were frequencies, means, standard deviation and *t*-test. The finding showed that both groups used the same EVLS. They used monolingual and bilingual dictionaries, guessing from textual contexts, and asking classmates for meaning respectively. However, the comparison revealed that the students with high performance and low performance used EVLS differently with significant difference at .05 level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ซ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามการวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
คำศัพท์	6
กลวิธีการเรียนรู้ภาษา	8
ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา	9
กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	13
ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
ระดับมหาวิทยาลัย	18
ระดับมัธยมศึกษา	20
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	21
บทสรุป	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3	23
วิธีดำเนินการวิจัย	23
กลุ่มประชากร	23
กลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	25
การเก็บรวบรวมข้อมูล	30
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
การนำเสนอผลการวิจัย.....	31
บทสรุป	32
4	33
ผลการวิจัย.....	33
ผลการการวิจัย	33
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์	40
บทสรุป	43
5	44
สรุปและอภิปรายผล	44
สรุปผลการวิจัย.....	44
อภิปรายผล.....	45
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	46
ข้อจำกัดในการวิจัย	47
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	55
ภาคผนวก ก	56
ภาคผนวก ข	62
ภาคผนวก ค	67
ภาคผนวก ง.....	73
ประวัติย่อของผู้วิจัย	76

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 กลุ่มประชากรแยกตามประเภทวิชา.....	24
2 ประเภทกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและข้อคำถามในแบบสอบถาม	28
3 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่จบ ม. 6 และ ปวช.	33
4 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละกลวิธีของกลุ่มตัวอย่าง ม.6.....	34
5 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละกลวิธีของกลุ่มตัวอย่าง ปวช.	37
6 ค่า t -test เพื่อหาความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์.. ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม.....	39
7 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียน แตกต่างกัน	40

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนแต่ละคนจะมีความสามารถในการสื่อสารภาษาที่แตกต่างกันเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ และในการเรียนรู้ภาษายังมีปัจจัยหลายประการที่มีผลต่อการเรียนรู้ เช่น พื้นฐานทางด้านภาษาของผู้เรียน รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน และอื่น ๆ โดยที่ผู้เรียนแต่ละคนจะมีกลวิธีในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

กลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) มีความสำคัญในการช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องทั้งในและนอกห้องเรียน ยิ่งไปกว่านั้นถ้าผู้สอนสามารถจำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจถึงความจำเป็นของการใช้กลวิธีและการช่วยผู้เรียนพัฒนากลวิธีที่เหมาะสมก็จะส่งเสริมการเรียนรู้ทางด้านภาษาให้ผู้เรียนได้ (เกียรดิชัย สายตา คำ, 2553) นอกจากนี้ Chamot (2001) ยังได้กล่าวถึง ความสำคัญของการศึกษากลวิธีในการเรียนรู้ภาษาที่สองไว้สองประการ ประการแรกคือ เพื่อค้นหากลวิธีที่ผู้เรียนใช้ระหว่างกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง และประการที่สองเพื่อเป็นการสนับสนุนการนำกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาจากผู้ที่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา มาใช้ในการสอนผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาหรือประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาน้อยให้ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษามากขึ้น

กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language learning strategy) เป็นวิธีการหรือเทคนิคเฉพาะของแต่ละบุคคลในการที่จะเรียนรู้ภาษาเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งกลวิธีการเรียนรู้ภาษามีหลากหลาย เช่น กลวิธีด้านการจำ กลวิธีด้านพุทธิปัญญา กลวิธีด้านสังคม และอื่น ๆ ซึ่งในการเรียนรู้ภาษานั้น คำศัพท์ (Vocabulary) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการใช้แสดงความรู้สึก ความคิด ความต้องการและอื่น ๆ นอกจากนี้ความรู้ด้านคำศัพท์ยังเป็นประโยชน์ต่อทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ถ้าผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็จะประสบปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และส่งผลให้ความสามารถในทักษะด้านต่าง ๆ อยู่ในเกณฑ์ต่ำ คือ ฟังภาษานั้นไม่เข้าใจ พูดภาษานั้นได้น้อย ไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน และ ไม่สามารถเขียนภาษานั้นได้ ดังนั้นคำศัพท์จึงเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ภาษา ยิ่งผู้เรียนสนใจการเรียนรู้คำศัพท์มากเท่าใด การเรียนรู้ภาษาที่จะนำไปใช้ให้ประสบผลสำเร็จก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น (Schmitt & McCarthy, 1997)

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศนั้น มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ หรือโครงสร้าง

ของประโยค ผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ มักจะเริ่มเรียนหรือสนใจเรียนในเรื่องของคำศัพท์ก่อน แล้วจึงค่อยนำคำศัพท์เหล่านั้นมาฝึกใช้ใน โครงสร้างของประโยคเป็นลำดับต่อมา นอกจากนี้ การเรียนรู้คำศัพท์ยังเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาให้ประสบความสำเร็จ คือ ความสามารถด้านคำศัพท์ การรู้ความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการใช้คำศัพท์เป็นส่วนประกอบของข้อความเพื่อสื่อความหมาย (เขมิกา ทับทิมใส, 2546) คำศัพท์จึงมีความสำคัญมาก ถ้าหากผู้เรียนมีความสามารถด้านคำศัพท์อย่างเพียงพอ ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าคำศัพท์เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ทุกภาษา ดังนั้นการพัฒนาการเรียนรู้อำนาจที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างไร หากผู้เรียนขาดความสนใจที่จะเรียนรู้คำศัพท์ หรือไม่สามารถใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายหรือเหมาะสมก็ยากที่จะประสบความสำเร็จในการพัฒนาการใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับ Sawangvaroros and Thanomsat (1981, อ้างถึงใน กรกนก ภู่น้ำ, 2555) กล่าวว่านักเรียนไทยส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และจากองค์ประกอบของภาษา ได้แก่ คำศัพท์ เสียง และ โครงสร้างทางภาษาแล้ว สิ่งที่เป็นปัญหาที่สุดคือ การที่นักเรียนไทยมีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ โดยรัฐบาลและหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้เล็งเห็นความสำคัญดังกล่าว

ในประเทศไทย รัฐบาลไทยโดยกระทรวงศึกษาธิการ มีนโยบายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนการจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น นอกจากนี้ยังจัดกิจกรรมต่างๆที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนในสายอาชีวศึกษาซึ่งส่วนใหญ่เมื่อจบการศึกษาไปแล้วก็จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ทำงานในสถานประกอบการ โรงงาน บริษัท และห้างร้านต่าง ๆ ตามสาขาวิชาชีพที่จบการศึกษา และสถานประกอบการ โรงงาน บริษัท และห้างร้านต่าง ๆ เหล่านี้ต้องการพนักงานที่มีความสามารถในด้านวิชาชีพและความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วถึงแม้ว่าผู้เรียนอาชีวศึกษาของไทยจะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ยังคงมีปัญหาในด้านความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ (เฉลิมพร ชูศรีและ อุษา อินทรรักษา, 2554)

สำหรับการศึกษาหลักสูตรอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) นั้น วิทยาลัยเทคนิคระยอง รับผู้ที่จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม.6) และผู้ที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เข้าศึกษาต่อในระดับ ปวส. มีการแยกห้องเรียนระหว่างผู้ที่จบการศึกษาม.6 และผู้ที่จบการศึกษापวช. ผู้เรียนทั้งหมดต้องเรียนรายวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ซึ่งเป็นรายวิชาสามัญทั่วไป 4 หน่วยกิต ที่ต้องเรียนต่อเนื่องกัน ใน

ระดับชั้นปีที่ 1 และ จะต้องเรียนรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพ ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษและภาษา
อื่นๆ อีกไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต โดยทางแผนกวิชาต่างๆจะเป็นผู้เลือกรายวิชาที่มีอยู่ใน โครงสร้าง
หลักสูตรเพื่อให้นักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ได้เรียนเพื่อให้ครบตาม โครงสร้างของหลักสูตร ปวส.
พุทธศักราช 2546 เช่น ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต ภาษาอังกฤษคอมพิวเตอร์ ภาษาอังกฤษสำหรับ
สถานประกอบการ ภาษาอังกฤษธุรกิจ ภาษาอังกฤษโครงการ และภาษาอังกฤษสมัครงาน ซึ่งใน
รายวิชาต่างๆดังกล่าวนี้เป็นรายวิชาที่มีศัพท์เฉพาะในรายวิชานั้น ๆ อยู่เป็นจำนวนมาก ขึ้นอยู่กับ
แผนกวิชาจะเลือกให้นักศึกษาได้เรียนให้ครบตาม โครงสร้างหลักสูตร ปวส. พุทธศักราช 2546
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

จากความสำคัญและปัญหาดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษ
เป็นวิชาที่สำคัญและกำหนดให้เรียนทุกระดับชั้น โดยสถานศึกษาต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน
ภาษาอังกฤษ ไม่ได้เรียนเพื่อความรู้เพียงอย่างเดียว แต่เรียนเพื่อสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการ
ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ คำศัพท์ในทุกภาษาจึงนับเป็นสิ่ง
สำคัญประการหนึ่งของการเรียนรู้ ผู้ที่รู้คำศัพท์และวิธีใช้คำศัพท์นั้น ๆ จะพูด ฟัง อ่าน และเขียนได้
ดี (พิมพ์ใจ เจริญศรี, 2544 อ้างถึงใน ชัญญานุช สอนปิงคำ, 2555)

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งรายวิชาสามัญทั่วไป วิชาทักษะพัฒนาเพื่อ
การสื่อสารภาษาอังกฤษ 1 และ 2 และรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ
สังเกตเห็นพฤติกรรมของผู้เรียนและพบว่ามีความแตกต่างกันในด้านความเข้าใจความหมายของ
คำศัพท์และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษดังกล่าว ทั้งกลุ่มที่จบ ม. 6 และ
กลุ่มที่จบ ปวช. ผู้วิจัยจึงสนใจทำวิจัยเรื่องการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส.
ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง เพื่อนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษาให้
มีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดการใช้กลวิธี
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2
วิทยาลัยเทคนิคระยอง ที่จบการศึกษาระดับชั้น ม. 6
2. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดการใช้กลวิธี
การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2
วิทยาลัยเทคนิคระยอง ที่จบการศึกษาระดับ ปวช.

3. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ระหว่างนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับ ม. 6 กับนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับ ปวช. ที่ระดับผลการเรียนสูงและต่ำ

คำถามการวิจัย

การวิจัยนี้มีคำถามการวิจัย 3 ข้อ ดังนี้

1. นักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยองที่จบการศึกษา ม.6 มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ประเภทใดมากที่สุด
2. นักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยองที่จบการศึกษา ปวช. มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ประเภทใดมากที่สุด
3. นักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ทั้งสองกลุ่ม ที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) แตกต่างกันหรือไม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์คือทำให้ทราบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับปวส.ปีที่ 2 ที่จบ ม.6 และจบ ปวช. ทั้งสองกลุ่ม ซึ่งจะได้นำกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษสูงไปเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จเพิ่มมากขึ้นในอนาคต และเพื่อเป็นแนวทางให้กับนักศึกษาหรือผู้ที่สนใจกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุง พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตัวเองให้ประสบความสำเร็จเพิ่มมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง โดยมีกลุ่มประชากรทั้งหมด 1,124 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่ม

กลุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) แยกตามสาขาวิชาที่กลุ่มประชากรศึกษาอยู่ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 296 คน แบ่งเป็นผู้เรียนที่จบ ม.6 จำนวน 148 คน และผู้เรียนที่จบ ปวช. จำนวน 148 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 และเครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่ยึดแนวคิดการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของ Schmitt (1997) เป็นหลักและนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (English vocabulary learning strategies) หมายถึง กระบวนการหรือเทคนิควิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประเภทของกลวิธีที่ใช้ในแบบสอบถามนี้ ได้ปรับปรุงและแก้ไขมาจากแนวคิดการแบ่งประเภทการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) โดยแต่ละกลวิธีจะประกอบด้วยกลวิธีย่อยของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกให้สัมพันธ์กับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง
3. ระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ หมายถึง ระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งอ้างอิงจากเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 (กระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร ปวส.พุทธศักราช 2546) โดยนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูง ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีมาก (3.5) และระดับดีเยี่ยม (4.0) ส่วนนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ได้แก่ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับอ่อน (1.5) และอ่อนมาก (1.0)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์และกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อเป็นพื้นฐานและแนวทางในการดำเนินการวิจัย โดยจำแนกหัวข้อดังต่อไปนี้

1. คำศัพท์
2. กลวิธีการเรียนรู้ภาษา
3. กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. บทสรุป

คำศัพท์

คำศัพท์เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และเป็นองค์ประกอบเบื้องต้นที่สำคัญที่สุดของภาษาและเป็นสิ่งแรกที่นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ให้ความสนใจ (Richards & Rodgers, 2000) นอกจากนี้ในการเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ คำศัพท์ยังเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของกระบวนการที่เราใช้ในการเข้าถึงภาษาและเป็นสิ่งสำคัญในการที่เราใช้ผลิตภาษา ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

สมปอง หลอมประ โคน (2544) กล่าวว่าคำศัพท์ คือถ้อยคำที่มนุษย์ใช้ในการถ่ายทอดความหมายที่แสดงออกถึงการรับรู้ ความนึกคิด รวมถึงสิ่งของและลักษณะอาการต่าง ๆ วิลาสินี แก้ววรา (2550) ได้สรุปความหมายของคำศัพท์ว่า คำศัพท์เป็นคำ หรือถ้อยคำหรือวลีทั้งหมดในภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารความหมาย ความคิด ความรู้ ระหว่างบุคคล หรือเฉพาะตัวบุคคล กลุ่มคน กลุ่มอาชีพ และชนชาตินั้น ๆ นอกจากนี้ Schmitt (2000) ให้ความหมายของคำศัพท์ว่าเป็นรากฐานของภาษา และ Lehr, Osborn, and Hiebert (2004) ยังให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำและความหมายของคำ

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า คำศัพท์คือ คำ หรือกลุ่มคำ ที่ปรากฏอยู่ในภาษาใดภาษาหนึ่ง เพื่อใช้ในการสื่อความหมาย ความรู้ ความคิด ลักษณะอาการต่าง ๆ คน สัตว์ สิ่งของ ที่เป็นที่เข้าใจในกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้น ซึ่ง Burton (1982) ได้กล่าวว่าในการที่จะเข้าใจภาษาใดภาษาหนึ่ง สิ่งที่ต้องเรียนภาษาจำเป็นต้องเข้าใจเป็นลำดับแรกก็คือความหมายของคำศัพท์ในภาษานั้น หรือ

กล่าวอีกอย่างว่าในการเรียนรู้ภาษา ความรู้ด้านคำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญ คือเป็นปัจจัยเบื้องต้นในการที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาได้

Richards, (1976 อ้างถึงใน จตุพร เพชรแก้ว, 2546) ได้สรุปความรู้ด้านคำศัพท์ไว้ว่า ผู้เรียนควรมีความรู้ด้านคำศัพท์ หมายความว่าบุคคลนั้นควรทราบความหมายของคำศัพท์และใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง ซึ่ง Nation, (1983 อ้างถึงใน พะเยา พรหมเทศ, 2549) ได้แบ่งความรู้ด้านคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการรับ (Receptive knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่ใช้ในด้านการอ่านและการฟัง

2. ความรู้คำศัพท์เพื่อใช้ในการสื่อ (Productive knowledge) เป็นความรู้คำศัพท์ที่ใช้ในด้านการพูดและการเขียน

ความรู้ทั้ง 2 ประเภท ยังเกี่ยวข้องกับความรู้ย่อยอีก 4 อย่างคือ รูปแบบ ตำแหน่ง หน้าที่ และความหมาย ของคำศัพท์ กล่าวโดยสรุปคือ ความรู้ด้านคำศัพท์ คือการรู้ความหมายของคำศัพท์ และสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้น ถ้าผู้เรียนภาษาใดภาษาหนึ่งมีปัญหาในด้านคำศัพท์ก็จะมีปัญหาในการสื่อสารด้วย (Nation, 1990)

ดังนั้น คำศัพท์จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน กล่าวคือ ในด้านการฟัง Nation (2001) กล่าวว่า ผู้เรียนมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับคำศัพท์และเข้าใจความหมายที่จะเรียนรู้อย่างน้อย 95 % จากคำศัพท์ที่ได้ฟังทั้งหมด ผู้เรียนจึงจะเข้าใจและมีความสำเร็จในการคาดเดาความหมายจากบริบท นอกจากนี้ Nation ยังได้ชี้ให้เห็นว่า ในด้านการพูด จำนวนความรู้ด้านคำศัพท์มีผลต่อการพูดของผู้เรียน กล่าวคือถ้าผู้เรียนขาดความรู้ด้านคำศัพท์ ก็ไม่สามารถจะถ่ายทอดข้อความให้ผู้อื่นได้ดี ยิ่งไปกว่านั้น Gunning (2002) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ถ้าผู้เรียนขาดความรู้ด้านคำศัพท์และด้านโครงสร้าง ผู้เรียนจะมีปัญหาด้านการอ่าน ส่วนในด้านการเขียนนั้น Schoonen et al. (2003) กล่าวว่าความรู้ด้านคำศัพท์มีความสำคัญในการที่จะแสดงความคิดหรือข้อความไปยังผู้อ่าน การมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่ไม่เพียงพอก็อาจลดความสามารถด้านการเขียนเพื่อแสดงความคิดของผู้เขียนได้

ยิ่งไปกว่านั้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความสามารถทางภาษาที่สอง (Coady, 2000) นอกจากนี้แล้ว Harmer (1991) ได้กล่าวเปรียบเทียบคำศัพท์กับ โครงสร้างทางภาษาว่า ถ้าโครงสร้างทางภาษาเปรียบเหมือนกับร่างกาย คำศัพท์ก็เปรียบเหมือนอวัยวะและเนื้อ ถ้าไม่รู้จักคำศัพท์ที่ถูกต้องก็จะไม่สามารถแสดงศักยภาพในการใช้โครงสร้างทางภาษาได้ ดังที่ Nation (1990) ได้กล่าวว่า หากผู้เรียนมีปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอจะทำให้เกิดปัญหาระหว่างการใช้ทักษะการรับสาร

และการสื่อสารในภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Stahl and Nagy (2006) กล่าวว่า การรู้คำศัพท์ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้แนวคิดใหม่ ๆ พร้อมกับสามารถแสดงความคิดเห็นได้ การรู้คำศัพท์ทำให้ผู้เรียนเข้าใจข้อมูลจากข้อความต่าง ๆ ได้ หากผู้เรียนรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอก็ยากที่ผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งเหล่านั้น นอกจากนี้ผู้ที่รู้คำศัพท์จำนวนมากจะสามารถพูดและคิดได้อย่างซับซ้อนมากขึ้นมากกว่าผู้ที่รู้คำศัพท์ในวงจำกัด

จึงพอสรุปได้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญ ความจำเป็นและเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษา ยิ่งผู้เรียนศึกษาในระดับที่สูงขึ้นเท่าใด การเรียนรู้คำศัพท์ก็ยิ่งมีความสำคัญและจำเป็นมากขึ้นเท่านั้น ดังที่ Schmitt (2000) ได้กล่าวว่าความรู้ด้านคำศัพท์เป็นส่วนสำคัญที่สุดของความสามารถทางการสื่อสาร หรืออาจกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ไวยากรณ์ หรือ ความรู้ทางภาษาประเภทอื่น ๆ ไม่สามารถใช้ในการสื่อสารหรือใช้เขียนได้โดยปราศจากสื่อกลางซึ่งก็คือคำศัพท์ เพราะคำศัพท์และหน่วยของคำเป็นแกนหลักของการเรียนรู้และการสื่อสาร

กลวิธีการเรียนรู้ภาษา

คำว่ากลวิธี (Strategy) หมายถึง แผนการ ขั้นตอน การกระทำที่ตั้งใจจะให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ แนวคิดนี้ได้มีอิทธิพลต่อการศึกษาทำให้เกิดความหมายใหม่และแปรเปลี่ยนไปสู่คำว่า “ Learning strategies” โดยผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่นๆ การเก็บรักษา การแก้ไข และการใช้งานข้อมูลต่าง ๆ หรือสามารถขยายความได้อีกอย่างว่า กลวิธีการเรียนรู้ คือการกระทำเฉพาะที่ผู้เรียนดำเนินการให้เกิดการเรียนรู้ที่ง่ายขึ้น เร็วขึ้น สนุกมากขึ้น กำกับตัวเองได้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น และถ่ายโอนไปยังสถานการณ์ใหม่ได้มากขึ้น หรือกล่าวได้อีกว่าผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ไม่ใช่เฉพาะเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ เท่านั้นแต่จำเป็นต้องมีทักษะในการใช้กลวิธีต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย นอกจากนี้แล้วกลวิธีการเรียนรู้ยังหมายถึงกระบวนการที่ผู้เรียนใช้เพื่อยกระดับการเรียนรู้ของตนเอง กลวิธีการเรียนรู้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษา เพราะว่ากลวิธีเหล่านั้นเป็นเครื่องมือที่นำมาใช้เพื่อความชำนาญในการใช้ภาษาและเกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร การเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมจะมีผลต่อการปรับปรุงประสิทธิภาพและความมั่นใจตนเองให้มากขึ้น (Oxford, 1990, pp. 7-8)

จึงอาจสรุปได้ว่ากลวิธีการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามใช้กลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ เมื่อประสบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองนั้น เช่น ทำอย่างไรถึงจะจำคำศัพท์ใหม่ ๆ ได้ หรือมีวิธีการใดที่จะช่วยในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ได้ (Ellis,

1997) จากคำกล่าวนี้อาจเนื่องมาจากเมื่อผู้เรียนพบกับคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายและต้องการค้นหาความหมายของคำศัพท์นั้น ผู้เรียนอาจต้องการความพยายามมากเป็นพิเศษที่จะช่วยในการทำให้อำนาจความหมายของคำศัพท์นั้นได้ (Nation, 1990)

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาที่ได้ให้ความหมายของคำว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language learning strategies) ไว้อีกมากมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทฤษฎีและความคิดเห็นของนักวิจัย หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาแต่ละคนที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้า Segler, Pain, and Sorace (2002) ได้สรุปว่ากลวิธีการเรียนรู้ภาษาไม่มีความหมายที่เป็นความหมายเฉพาะเจาะจง และยังคงว่าสนับสนุนอีกว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการของการรับ การดึง และการใช้ข้อมูล ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ โดยที่การเรียนรู้ภาษาอาจเป็นประเภทหนึ่งของการดำเนินการที่ใช้โดยผู้เรียน

ยิ่งไปกว่านั้นยังมีผู้ให้คำจำกัดความของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้ดีกว่า การแสดงออกเฉพาะพฤติกรรม ขั้นตอน หรือเทคนิคที่ผู้เรียนมักจะจงใจใช้เพื่อปรับปรุงความก้าวหน้าของตนเองในการพัฒนาทักษะภาษาที่สอง กลวิธีเหล่านี้สามารถอำนวยความสะดวกต่อการจัดเก็บ การนำกลับมาใช้ หรือการใช้ภาษาใหม่ ๆ และยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการกำหนดแนวทางของการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Oxford, 1992)

อนึ่ง กลวิธีการเรียนรู้ภาษายังช่วยให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาคือ เกิดความสามารถในการสื่อสาร และเป็นเครื่องมือที่จะช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้กลวิธีการเรียนรู้ภาษายังมีความสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาโดยจะนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตัวเองและการเรียนรู้ที่มีความหมาย ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเป็นงานของครูที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาและใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงอาจจะกล่าวได้ว่าการที่จะพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้นนั้น สิ่งแรกที่คุณต้องให้ความสำคัญคือผู้เรียนมีกลวิธีการเรียนรู้ภาษาประเภทใดบ้าง

ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

นักวิจัยหลายคนได้จำแนกประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้มากมาย แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะจำแนกโดยมีประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ดังนี้ คือ

Oxford (1990) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางตรงและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม มีรายละเอียดดังนี้

1. กลวิธีทางตรง (Direct strategies) หมายถึง กลวิธีการเรียนรู้ที่ต้องใช้กระบวนการคิดที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ในแต่ละด้านมีวิธีการเรียนรู้และวัตถุประสงค์ของการใช้แตกต่างกันออกไป

1.1 กลวิธีการจำ (Memory strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้วิธีการต่าง ๆ มาช่วยในการจำข้อมูลต่าง ๆ ให้ง่ายขึ้นและนำออกมาใช้เมื่อต้องการ มีกลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้

1.1.1 กลวิธีการสร้างการเชื่อมโยงทางด้านความคิด (Creating mental linkages) เป็นกลวิธีเบื้องต้นสำหรับการจำ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลวิธีย่อย คือ การจัดกลุ่มคำตามชนิดหรือประเภทของคำ การเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม และการนำคำใหม่ใส่ในบริบท

1.1.2 กลวิธีการใช้ภาพและเสียง (Applying images and sound) เป็นวิธีที่ช่วยให้เกิดความจำอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้จินตนาการ การใช้แผนผังเชื่อมโยงความหมาย การใช้คำสำคัญ และการใช้เสียงเพื่อช่วยจำ

1.1.3 กลวิธีการทบทวนอย่างดี (Reviewing well) เป็นกลวิธีที่เสริมสร้างความจำสิ่งใหม่โดยการทบทวนอย่างเป็นระบบ ทบทวนสิ่งที่ต้องทำเป็นระยะ ๆ ในช่วงเวลาที่ต่างกัน เช่น ช่วงแรกทบทวนในระยะเวลาใกล้ ๆ กัน จากนั้นทิ้งช่วงทบทวนให้ห่างออกไป ก็จะสามารถจำเนื้อหาได้อย่างอัตโนมัติ

1.1.4 กลวิธีการใช้ท่าทาง (Employing action) เป็นกลวิธีที่ใช้การกระทำเพื่อให้เกิดการจำได้แก่ การใช้ความรู้สึกและท่าทางประกอบคำอธิบาย การใช้เทคนิคกลไกอุปกรณ์ต่าง ๆ

1.2 กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง แบ่งออกเป็นกลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้

1.2.1 กลวิธีการฝึกปฏิบัติ (Practicing) เป็นกลวิธีพื้นฐานในด้านการเรียนรู้ทางด้านปัญญา ได้แก่ การกระทำซ้ำ การฝึกพูดและเขียนอย่างเป็นระบบ การจำรูปแบบประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยค และการฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

1.2.2 กลวิธีการรับและการส่งสาร (Receiving and sending message) ได้แก่ การจับประเด็นความคิดอย่างรวดเร็ว และการใช้แหล่งวิทยาการเพื่อรับและส่งสาร

1.2.3 กลวิธีการวิเคราะห์และการใช้เหตุผล (Analysis and reasoning) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น ได้แก่ กลวิธีย่อย ๆ 5 กลวิธี คือ การใช้เหตุผลเชิงนิรนัยหรือการใช้เหตุผลในเรื่องเฉพาะ การวิเคราะห์ข้อความและคำพูด การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การแปลและการถ่ายโอนความรู้

1.2.4 กลวิธีการจัดทำโครงสร้างของข้อมูลที่ได้รับและข้อมูลที่จะส่งออกไป (Creating structure for input and output) เป็นกลวิธีที่แสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยจัดโครงสร้างของข้อมูลขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 3 กลวิธี คือ การจดบันทึก การสรุปความ

และการสร้างความเด่นชัดให้กับใจความสำคัญ เช่น การสร้างระบบการรับและส่งข้อมูล การฝึกฝน การวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษา การหาใจความสำคัญ และการสรุปความ

1.3 กลวิธีการทดแทน (Compensation strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อมีความรู้
 ขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 2 กลวิธี ดังนี้

1.3.1 กลวิธีการเดาอย่างฉลาด (Guessing intelligently) เป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้
 ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนโดยใช้การเดาอย่างมีหลักการ โดยใช้คำชี้แนะทางด้านภาษาและสิ่งชี้แนะ
 อื่น ๆ เช่น บริบท สถานการณ์ และ โครงสร้างของข้อความ

1.3.2 การเอาชนะข้อจำกัดในด้านการพูดและการเขียน (Overcoming limitations
 in speaking and writing) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสนทนาหรือเขียนได้ดีขึ้น เช่น การ
 เปลี่ยนแปลงไปใช้ภาษา การใช้ท่าทางแทนการพูด การหลีกเลี่ยงการสื่อสารในบางส่วนหรือ
 ทั้งหมด การเลือกหัวข้อ การปรับสำเนียงให้ง่ายขึ้น และการหาคำอื่นมาแทน

2. กลวิธีทางอ้อม (Indirect strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการส่งเสริมและ
 ควบคุมกระบวนการเรียนของตนเอง ประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่าง ๆ 3 ด้านดังนี้

2.1 กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน
 เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีย่อย 3 กลวิธี ดังนี้

2.1.1 กลวิธีเอาใจใส่ ใส่ใจในการเรียนรู้ (Centering your learning) เป็นกลวิธีที่
 ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียน ได้แก่ การคิดล่วงหน้าเกี่ยวกับบทเรียนใหม่และเชื่อมโยง
 ความรู้เดิม การแสดงความตั้งใจและตั้งใจฟังจนกว่าพร้อมที่จะพูด

2.1.2 กลวิธีการจัดเตรียมและเตรียมการวางแผนการเรียนรู้ (Arranging and
 planning your learning) ได้แก่ การค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา การจัดสภาพการณ์
 ต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเรียนรู้ การกำหนด
 จุดประสงค์ของงานแต่ละงาน การเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ และการแสวงหาโอกาสในการฝึกฝน

2.1.3 กลวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluating your learning) ได้แก่ การกำกับ
 ดูแลตนเอง หมั่นตรวจสอบความสามารถของตนเอง และการประเมินตนเอง

2.2 กลวิธีทางอารมณ์และความรู้สึก (Affective strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อ
 ควบคุมอารมณ์และความรู้สึก เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้

2.2.1 กลวิธีการลดความวิตกกังวล (Lowering your anxiety) กลวิธีนี้จะช่วยลด
 ความเครียด ความกังวลในการเรียน โดยใช้วิธีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ การทำ
 สมาธิ การฟังเพลง หรือการหัวเราะ

2.2.2 กลวิธีการให้กำลังใจตนเอง (Encouraging yourself) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อรู้สึกท้อถอยในการเรียน ได้แก่ การพูดในทางบวก การเลียงอย่างฉลาด และการให้รางวัลตนเอง

2.2.3 กลวิธีการดูแลอารมณ์ตนเอง (Take care your emotion) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความรู้สึกของผู้เรียนไม่ให้เกิดความรู้สึกที่ส่งผลทางลบต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การฟังสัญญาณจากร่างกายตนเอง การใช้แบบตรวจสอบความรู้สึก การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก และการสนทนากับผู้อื่นถึงความรู้สึกของตนเอง

2.3. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม เพื่อช่วยให้การปฏิสัมพันธ์นั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้

2.3.1 กลวิธีการถามคำถาม (Asking question) ได้แก่ การถามเพื่อความกระจ่าง และการถามเพื่อการแก้ไข

2.3.2 กลวิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น (Cooperating with others) ได้แก่ การทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับ

2.3.3 กลวิธีการเห็นใจผู้อื่น (Empathizing with others) ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรม และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

Oxford (1990) สรุปว่า กลวิธีอภิปัญญาจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียนรู้ของตนเองได้ กลวิธีทางอารมณ์และความรู้สึกจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ความต้องการของผู้เรียนคือ ความมั่นใจในตัวเอง กลวิธีทางสังคมจะเป็นตัวนำไปสู่การทำงานร่วมกันเพิ่มขึ้นเพื่อเป้าหมายทางภาษา กลวิธีพุทธิปัญญาเป็นกลวิธีทางด้านจิตใจที่ผู้เรียนใช้เพื่อเข้าถึงการเรียนรู้ของผู้เรียน ส่วนกลวิธีความจำเป็นวิธีการที่ในการจัดเก็บข้อมูลต่าง ๆ และกลวิธีการทดแทนเป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนยังคงมีความรู้เพื่อช่วยให้สามารถสื่อสารได้

Stern (1992) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ซึ่งพัฒนามาจากการคิดไตร่ตรอง โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีการจัดการและการวางแผน (Management and planning strategies)
2. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)
3. กลวิธีการสื่อสารที่เกิดจากประสบการณ์ (Communicative-experiential strategies)
4. กลวิธีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal strategies)
5. กลวิธีทางอารมณ์ (Affective strategies)

O'Malley and Chamot (1990) แบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาแตกต่างไปจาก Stern (1992) กล่าวคือ พวกเขาเชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้อย่างตั้งใจ

จึงพยายามแบ่งประเภทการเรียนรู้จากกลวิธีที่ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จสูงใช้ในการเรียนรู้ภาษาดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นการเพิ่มพูนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนภาษาที่สอง โดยที่พวกเขาได้ตัดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการสื่อสารจากประสบการณ์ (Communicative-experiential strategies) และได้รวมกลวิธีด้านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal strategies) ของ Stern เข้าไปอยู่ในประเภทของกลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ความรู้สึก (Social and affective strategies) โดยแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการตระเตรียมและวางแผน การตั้งใจ และการประเมินการเรียนรู้ของตนเอง
2. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการรับและส่งข้อมูล และการฝึกฝนเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้
3. กลวิธีทางสังคมและอารมณ์ความรู้สึก (Social/ affective strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการประสานงานกับผู้อื่น การชี้แจง และการพูดคุยกับผู้อื่น

จากการแบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ภาษาดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าแม้นักวิจัยมีการแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่แตกต่างกันหลายกลวิธี แต่กลวิธีเหล่านั้นมาจากแนวความคิดที่เหมือนกันจึงทำให้มีลักษณะที่คล้าย ๆ กัน Oxford and Scarcella (1994) ได้กล่าวว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างตั้งใจ มีความเกี่ยวข้องอย่างมากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และความชำนาญ ดังนั้นการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นตัวชี้วัดที่ดีในการแก้ปัญหาของผู้เรียนในกระบวนการเรียนรู้ภาษา และเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ทั้งผู้เรียนและผู้สอนที่จะสามารถเลือกนำมาใช้เพื่อเป็นการยกระดับการเรียนรู้ภาษาให้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมักจะประสบปัญหาในด้านการเรียนรู้คำศัพท์เป็นอย่างมาก

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาเพราะว่าในภาษาต่าง ๆ มีคำศัพท์เป็นจำนวนมาก บางครั้งอาจทำให้ผู้เรียนไม่ต้องการที่จะค้นหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ๆ หรืออาจเป็นเพราะคำศัพท์นั้น ๆ ยากเกินไปที่ผู้เรียนจะสามารถเดาความหมายได้ ยิ่งไปกว่านั้นอาจมีความเป็นไปได้ว่าผู้เรียนไม่ต้องการใช้พจนานุกรมในการหาความหมายของคำศัพท์มากเกินไป เพราะอาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาจากการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวาทำให้เกิดกิจกรรมที่น่าเบื่อหน่าย และสูญเสียแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา (Cunningsworth & Ferst, 1992, p.7)

ดังนั้นการใช้กลยุทธ์ที่จะเข้าใจความหมายของคำศัพท์จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนทุกคน การเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้คำศัพท์ในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ความรู้ของผู้เรียนในด้านความหมายของคำศัพท์เป็นสิ่งที่สำคัญ ซึ่งนักวิจัยหลายท่านได้ตระหนักว่าปัญหาของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาที่สอง เป็นผลมาจากการที่มีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอต่อการสื่อสารและถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีความสามารถทางภาษาและการแสดงออกทางภาษาในระดับที่สูงขึ้นแล้วก็ตาม ผู้เรียนก็ยังคงรู้สึกถึงความจำเป็นในการเรียนรู้คำศัพท์ (Nation, 1990) กล่าวคือในระยะเริ่มต้นของการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนมีการพัฒนาด้านคำศัพท์ให้มากขึ้นก็จะสามารถเรียนรู้ความหมายจากบริบทการพูดและการเขียนถึงแม้ว่าผู้เรียนจะไม่รู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ในบริบทนั้นเลยก็ตาม ดังนั้นความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และการใช้ภาษา (Nunan, 1999) อย่างไรก็ตามการที่ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ให้เหมือนกับเจ้าของภาษานั้นจำเป็นจะต้องรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมาก โดยผู้เรียนจำเป็นจะต้องรู้คำศัพท์ของภาษานั้นประมาณ 3,000 หรือมากกว่านั้น และจากจำนวนคำศัพท์ที่ค่อนข้างมากนั้นทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องหาวิธีการในการเรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้น (Nation & Waring, 1997)

Gu and Johnson (1996) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นจะมีกลยุทธ์ในการเรียนรู้ของตัวเอง โดยจะเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของตัวเอง ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ Cameron (2001) ได้กล่าวว่ากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ เป็นกลยุทธ์ของผู้เรียนที่สร้างขึ้นเองเพื่อช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ให้เข้าใจและจำคำศัพท์ได้ง่ายขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น Nation (2001) ยังได้กล่าวอีกว่า กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา Schmitt (1997) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าในช่วงทศวรรษที่ผ่านมานักวิจัยหลายท่านได้พยายามศึกษาเพื่อจัดกลุ่มกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์และพยายามรวบรวมกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้นเพื่อนำมาสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียน

ประเภทของกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดของ Schmitt (1997, p.207 อ้างถึงใน นุทริ มงคล, 2551) เป็นหลักในการจำแนกประเภทกลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งได้พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์โดยมีพื้นฐานจากกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของ Oxford (1990) ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์หลัก กลยุทธ์แรกคือ กลยุทธ์สำหรับค้นหาความหมายของคำใหม่ประกอบด้วย 2 กลยุทธ์ย่อยคือ กลยุทธ์ความมุ่งมั่นตั้งใจ และกลยุทธ์ทางสังคม ส่วนกลยุทธ์ที่สองคือ การรวบรวมคำใหม่ที่ได้ค้นพบประกอบด้วย 4 กลยุทธ์ย่อยคือ กลยุทธ์ทางสังคม กลยุทธ์การจำ กลยุทธ์พหุปัญญา และกลยุทธ์อภิปัญญา โดยมีจัดหมวดหมู่ของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีเพื่อการค้นคว้าหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ (Strategies for the Discovery of a New Word's Meaning) เป็นกลวิธีที่ใช้ในการหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ เมื่อผู้เรียนพบคำศัพท์เหล่านั้นเป็นครั้งแรก แบ่งได้สองกลวิธีคือ

1.1 กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1.1.1 วิเคราะห์ชนิดของคำ
- 1.1.2 วิเคราะห์ส่วนเพิ่มเติมและรากศัพท์ของคำ
- 1.1.3 ตรวจสอบจากรากศัพท์ของคำจากภาษาที่ 1
- 1.1.4 วิเคราะห์จากรูปภาพและการแสดงกิริยาท่าทาง
- 1.1.5 เดาความหมายจากบริบท
- 1.1.6 ใช้พจนานุกรมสองภาษา
- 1.1.7 ใช้พจนานุกรมภาษาเดียว
- 1.1.8 ทำรายการคำศัพท์
- 1.1.9 ทำบัตรคำ

1.2 กลวิธีทางสังคม (Social strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1.2.1 ถามครูผู้สอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายของคำ
- 1.2.2 ถามครูผู้สอนเพื่อการถอดความหรือการใช้ความหมายที่เหมือนกับคำใหม่
- 1.2.3 ถามครูผู้สอนเพื่อการใช้คำใหม่ในประโยค
- 1.2.4 ถามเพื่อนร่วมชั้นเพื่อความหมายของคำ
- 1.2.5 ทำกิจกรรมกลุ่ม

2. กลวิธีเพื่อการรวบรวมคำศัพท์ใหม่ (Strategies for Consolidating a Word once it has been encountered) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการฝึกคำศัพท์ เรียนรู้คำศัพท์และจำคำศัพท์เมื่อผู้เรียนได้พบคำศัพท์เหล่านั้น แบ่งได้สี่กลวิธีคือ

2.1 กลวิธีทางสังคม (Social strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1.1 ศึกษาและฝึกหาความหมายของคำและฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ
- 2.1.2 ครูผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องของบัตรคำศัพท์และรายการคำศัพท์
- 2.1.3 มีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

กลวิธีทางสังคม (Social strategies) จัดอยู่ในกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งสองประเภทเนื่องจากกลวิธีทางสังคมเป็นกลวิธีที่สามารถใช้เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของกลวิธีทั้งสองประเภทหลัก

2.2 กลวิธีการจำ (Memory strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.2.1 ใช้สื่อรูปภาพแทนความหมายของคำ

- 2.2.2 มโนภาพเกี่ยวกับความหมายของคำ
- 2.2.3 เชื่อมโยงคำศัพท์กับประสบการณ์ส่วนบุคคล
- 2.2.4 เชื่อมโยงคำศัพท์กับกลุ่มคำชนิดเดียวกัน
- 2.2.5 เชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน
- 2.2.6 ใช้แผนผังสรุปความคิดรวบยอด
- 2.2.7 ใช้เครื่องมือวัดเพื่อจัดระดับประเภทคำ
- 2.2.8 จำแนกคำ
- 2.2.9 จัดสถานะคำ
- 2.2.10 จัดกลุ่มประเภทของคำเพื่อการเรียนรู้
- 2.2.11 จัดกลุ่มประเภทของคำในกระดาษ
- 2.2.12 ใช้คำใหม่ในประโยคต่าง ๆ
- 2.2.13 จัดกลุ่มของคำเพื่อการเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องราว
- 2.2.14 ศึกษาการสะกดคำ
- 2.2.15 ศึกษาการออกเสียงคำ
- 2.2.16 พูดย่อออกเสียงคำออกมาในขณะที่เรียน
- 2.2.17 มโนภาพรูปแบบของคำ
- 2.2.18 ชิดเส้นใต้พยัญชนะตัวต้นของคำ
- 2.2.19 จำรูปแบบโครงสร้างของคำ
- 2.2.20 ใช้วิธีการถอดรหัสคำ
- 2.2.21 ใช้ส่วนเพิ่มเติมและรากศัพท์
- 2.2.22 จำหน้าที่ของคำ
- 2.2.23 แปลความหมายของคำ
- 2.2.24 ใช้รากศัพท์ในการเรียนรู้คำ
- 2.2.25 เรียนรู้คำศัพท์จากสำนวน
- 2.2.26 ใช้กิริยาท่าทางในการเรียนรู้คำ
- 2.2.27 ใช้แบบแสดงตารางแผนผังคำ
- 2.3 กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้
 - 2.3.1 พุดซ้ำ ๆ
 - 2.3.2 เขียนซ้ำ ๆ
 - 2.3.3 ทำรายการคำศัพท์

- 2.3.4 ทำบัตรคำศัพท์
- 2.3.5 จัดบันทึกในขณะที่เรียน
- 2.3.6 จัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในสมุดจด
- 2.3.7 ฟังรายการคำศัพท์จากแถบบันทึกเสียง
- 2.3.8 ใช้กริยาท่าทางเพื่อการจดจำคำศัพท์
- 2.3.9 จดคำลงในสมุดคำศัพท์
- 2.4 กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) มีกลวิธีย่อยที่เกี่ยวข้องดังนี้
 - 2.4.1 ใช้สื่อการเรียนทางภาษา เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว
 - 2.4.2 ทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์
 - 2.4.3 ฝึกการทำอักษรไขว้
 - 2.4.4 ซ้ำหรือผ่านคำศัพท์ใหม่ ๆ
 - 2.4.5 เรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง

กลวิธีเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนทั้งในและนอกชั้นเรียน โดยผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีเหล่านี้เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจและจดจำความหมายของคำศัพท์ เพราะถ้าผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ไม่เพียงพอ ผู้เรียนก็จะไม่สามารถใช้ภาษาได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุดยิ่งไปกว่านั้นคือผู้เรียนจำเป็นต้องรู้จำนวนคำศัพท์ให้มากพอที่จะใช้พูดและเขียนอย่างเป็นธรรมชาติและมีประสิทธิภาพ (Nation, 2001) และในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดของ Schmitt (1997) เป็นหลักและนำมาประยุกต์ใช้ในแบบสอบถาม โดยคัดเลือกให้สัมพันธ์กับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำประเภทของกลวิธีที่อยู่ในกลวิธีหลักทั้งสองกลวิธีมาจัดเป็น 5 กลวิธี และในแต่ละกลวิธีประกอบด้วยกลวิธีย่อยรวมทั้งหมด 25 กลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) จำนวน 4 ข้อย่อย กลวิธีทางสังคม (Social strategies) จำนวน 6 ข้อย่อย กลวิธีการจำ (Memory strategies) จำนวน 7 ข้อย่อย กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) จำนวน 3 ข้อย่อย และ กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) จำนวน 5 ข้อย่อย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในระยะแรก ส่วนใหญ่เป็นการสำรวจกลวิธีการเรียนรู้ที่เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ตัวอย่างเช่น งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการจำ (Memory strategies) และผลของการจำ (Brown & Perry, 1991) ต่อมาได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับตัวแปรในด้านต่าง ๆ เช่น เพศ ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษ และตัวแปรในด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับการทดลอง การฝึกกลวิธีการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น การอ่าน การฟัง ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาเฉพาะงานวิจัยที่ใช้กลุ่มตัวอย่างในระดับการเรียนที่แตกต่างกันสามระดับทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

ระดับมหาวิทยาลัย

มยุรี ศิริวรรณ (2549) ได้วิจัยเพื่อสำรวจการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ จำนวน 12 แห่ง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,481 คน และศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับตัวแปรห้าตัวคือ เพศ สาขาวิชาที่กำลังศึกษาอยู่ ประสบการณ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรการเรียน และ ระดับความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวมแล้วนักศึกษาใช้กลวิธีการค้นหาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลวิธีการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และกลวิธีการ ขยายวงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง ความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับตัวแปรทั้งห้า ส่วนการวิเคราะห์ปัจจัย พบว่ามีปัจจัย 7 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมากกับตัวแปร 4 ตัว ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ ประสบการณ์การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ แต่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในด้านหลักสูตรการเรียนกับการเลือกใช้กลวิธี การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

สำหรับ นุทรี มงคล (2551) ได้ศึกษาวิจัยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยต่างชั้นปี คือปีหนึ่ง และ ปีสอง ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย ราชภัฏเพชรบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด และวิธีการถ่ายทอดความคิดเห็นเป็นคำพูดจากการ อ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปีหนึ่ง จำนวน 54 คน และปีสอง จำนวน 46 คน และมีนักศึกษาจำนวน 16 คน (8 คนต่อ 1 ชั้นปี) ที่ตอบแบบสัมภาษณ์และอ่านเนื้อเรื่องโดยถ่ายทอด ความคิดเห็นเป็นคำพูด (Think-aloud) ผลการวิจัยพบว่า 98.1% ของนักศึกษาปีหนึ่ง ใช้พจนานุกรม อังกฤษ-ไทยในการค้นหาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากที่สุด ส่วนนักศึกษาปีสอง 100% ใช้การสังเกตความหมายของคำศัพท์จากวิภัติปัจจัย (Affixation) มากที่สุด กลวิธีทางสังคมนักศึกษา ปีหนึ่ง 94.4% ใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์คือถามเพื่อนเพื่อทราบความหมายของคำศัพท์ ส่วนนักศึกษา ปีสอง 87% ถามความหมายของคำศัพท์ใหม่ ๆ จากอาจารย์ กลวิธีความจำ นักศึกษาปีหนึ่ง 90.7% จำความหมายของคำศัพท์จากการถอดความ แต่นักศึกษาปีสอง 91.3% จำวิภัติปัจจัยในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจ ปีหนึ่ง 88.9% และปีสอง 91.3% ตระหนักว่าการ เรียนแบบทบทวนซ้ำ (Rote rehearsal) มีประโยชน์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนั้นนักศึกษาจึงเรียน

คำศัพท์โดยการฝึกฝนเขียนทวนซ้ำมากที่สุด (Written repetition) และกลวิธีที่ใช้อภิปัญญา นักศึกษาปีหนึ่ง 88.9% และปีสอง 87% ใช้สื่อภาษาอังกฤษในการเรียนคำศัพท์ เช่น อินเทอร์เน็ต รายการโทรทัศน์ โฆษณา หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และเพลง เพื่อเป็นการกำหนดความสนใจในการเรียนคำศัพท์ และยังเป็น การหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียนรู้ภาษาอีกด้วย ซึ่งโดยสรุปแล้ว การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีหนึ่งและปีสองต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

ส่วนงานวิจัยของ ชินัดดา กมล และวราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์ (2554) ศึกษาวิจัยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและความแตกต่างของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จังหวัดสงขลา จำนวน 192 คน จากคณะศิลปศาสตร์ วิชาเอกภาษาเพื่อการพัฒนา และภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม สูงและต่ำตามระดับคะแนนความรู้ด้านคำศัพท์ เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถามที่ปรับปรุงจากกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt, (1997) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีการใช้กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจมากที่สุด ในขณะที่กลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีทางสังคม นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความรู้ด้านคำศัพท์สูงกับและต่ำมีความแตกต่างระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับระดับความรู้ด้านคำศัพท์อย่างมีนัยยะสำคัญที่ระดับ .01

ขณะทำงานวิจัยของ สุกัลยา ถาวรพล และวราภรณ์ ศรีเพชรพรณ (2555) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับความรู้ด้านคำศัพท์และการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้มี 3 อย่างคือหนึ่งแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ปรับปรุงจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของ Schmitt (1997) สอง แบบทดสอบวัดระดับความรู้ด้านคำศัพท์ ซึ่งได้นำมาจากแบบทดสอบวัดระดับความรู้ด้านคำศัพท์แห่งชาติ รุ่น 2 และแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยเลือกบทความสั้น ๆ จากหนังสือ CU-TEP และ ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีก่อน ๆ ผลการศึกษวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์อยู่ในระดับปานกลาง และใช้กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจมากที่สุด ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์และระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และ .05 แต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาที่มีความรู้ด้านคำศัพท์สูงมีความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยยะสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่มีความรู้ด้านคำศัพท์ต่ำไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยดังนี้

Cengizhan (2011) ได้วิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและค้นหาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจากผู้เรียนภาษาต่างประเทศห้อง 10 และ 11 จำนวนทั้งหมด 50 คน ของโรงเรียนมัธยมฝึกหัดครู Edirne ประเทศตุรกี ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ปรับปรุงตามแนวคิดของ Oxford (1990) ในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีอภิปัญญามากที่สุด และใช้กลวิธีพุทธิปัญญาน้อยที่สุด

Asgari and Mustapha (2012) กล่าวว่าหนึ่งในความท้าทายที่สำคัญที่สุดที่ผู้เรียนเผชิญในการเรียนรู้ภาษาที่สองคือการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนั้นในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สองผู้เรียนจะต้องมีการฝึกอบรมการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมาะสม และการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ของนักศึกษามาลเลเซียที่เรียนวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Teaching English as a second language) ที่มหาวิทยาลัยปุตรา ประเทศมาเลเซีย โดยใช้แบบสัมภาษณ์ปลายเปิดที่สร้างขึ้นจากแนวคิดของ Schmitt (1997) เพื่อสัมภาษณ์นักศึกษาเป็นรายบุคคล จำนวน 8 คน ผลการวิจัยสรุปว่ากลวิธีที่เป็นที่นิยมใช้คือ กลวิธีความจำ กลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ และกลวิธีอภิปัญญา ซึ่งกลวิธีเหล่านี้เป็นกลวิธีที่นักศึกษาเรียนรู้ผ่านการอ่าน การใช้พจนานุกรมภาษาเดียว การใช้สื่อภาษาอังกฤษต่าง ๆ และการใช้คำภาษาอังกฤษใหม่ ๆ ในการพูดในชีวิตประจำวันของนักศึกษา

Reza and Heshmatifar (2013) ได้ศึกษาวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัย Hakim Sabzevari ประเทศอิหร่าน โดยใช้แบบสอบถามที่ดัดแปลงมาจากแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ที่พัฒนาขึ้นโดย Schmitt (1997) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจำนวน 74 คน (เพศชาย 18 และเพศหญิง 56) นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์แบบ Semi-structured ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาที่เสร็จสิ้นการตอบแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อและทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ผลการศึกษาพบว่า การใช้กลวิธีโดยรวมเรียงลำดับจากที่ใช้บ่อยที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือกลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ กลวิธีพุทธิปัญญา กลวิธีความจำ กลวิธีอภิปัญญา และกลวิธีทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าการเดาความหมายจากจากบริบทและการใช้พจนานุกรมเป็นกลวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ในขณะที่กลวิธีไม่ค่อยถูกนำมาใช้ คือ กลวิธีที่ขอให้ครูหรือเพื่อน ๆ บอกความหมายของคำศัพท์

ระดับมัธยมศึกษา

หรรษา โยธาสมุทร (2549) ได้ศึกษาวิจัยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางกอกวิทยา กรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสำรวจกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์จำนวน 35 ข้อซึ่งดัดแปลงมาจากกลวิธีการเรียนรู้ของ Schmitt (1997) สำรวจนักเรียน

ที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงและนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ จำนวน 39 คน ว่ามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่แตกต่างกันหรือไม่ จากผลการศึกษาวินิจฉัยพบว่ามีความแตกต่างในด้านการใช้กลวิธีการเรียนรู้กลวิธีทางสังคม และกลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ เท่านั้น และถึงแม้ว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงมีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการเรียนรู้กลวิธีทางสังคม สูงกว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ ในทางตรงกันข้ามนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำจะใช้กลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ มากกว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับสูง นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับสูงมีความถี่ที่จะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นกว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในระดับต่ำ

พรพรรณ อุพิทักษ์ (2554) ได้ศึกษาวินิจฉัยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) และมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ม. 6) โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จังหวัด ฉะเชิงเทรา ที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและศึกษาความแตกต่างของการใช้วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของ Kudo (1999) ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ชั้น ม.3 จำนวน 30 คน และ ม.6 จำนวน 22 คน ผลการวิจัยพบว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นม. 3 และม. 6 โดยทั่วไปมีรูปแบบที่เหมือนกัน กล่าวคือกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่นักเรียนทั้งสองระดับชั้นใช้มากที่สุดคือ กลวิธีการจำ และกลวิธีพหุปัญญา แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใช้กลวิธีการจำมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลวิธีพหุปัญญามากที่สุด และเมื่อเปรียบเทียบในรายละเอียดของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของทั้งสองกลุ่มพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ซึ่งเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่อาจเป็นเพราะนักเรียนทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับชั้นที่ห่างกัน ไม่มากและบริบทในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้งสองก็เหมือนกัน ดังนั้นจึงอาจใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีเดียวกัน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

Li (2010) ได้ศึกษาวินิจฉัยเรื่องความเชื่อในการเรียนรู้คำศัพท์ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และผลการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวจีน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในการเรียนรู้คำศัพท์ กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ และผลของการเรียนรู้ภาษา ใช้วิธีการวิจัยแบบผสม กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาศาखाวิชาเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศ จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลซีหนาน ประเทศจีน จำนวน 102 คน โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ จากนั้นทำการสัมภาษณ์ 20 เปอร์เซนต์ จากกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเชื่อในความสำคัญของคำศัพท์ในขณะทดสอบ แม้ว่าจะไม่เห็นด้วยว่าไม่ควร

ท่องจำคำศัพท์ ส่วนกลวิธีการใช้การสื่อสาร ความร่วมมือ และรายการคำศัพท์ใช้น้อยที่สุด ความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ การรับรู้ความสามารถของตนเองแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ส่วนความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญกับ 12 ความสามารถทางภาษาอังกฤษ นอกจากนี้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยยะสำคัญกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ยิ่งไปกว่านั้นการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสนใจในการเรียนรู้คำศัพท์ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างมากกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ในขณะที่ความเชื่อในความสำเร็จของการเรียนรู้คำศัพท์สำหรับการทดสอบและความเชื่อในการท่องจำมีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุดกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์

บทสรุป

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและทำการทบทวนทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่ามีการศึกษาวิจัยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้กลุ่มตัวอย่างในระดับที่แตกต่างกันทั้งระดับการศึกษา ระดับชั้นปีที่ศึกษา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน เช่น สาขาวิชาที่เรียน ผลการเรียนสูงและต่ำ ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญในการศึกษาวิจัยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนนั้นมีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกันคือเพื่อนำผลการวิจัยนั้นไปพัฒนาปรับปรุง แก้ไข การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยผู้วิจัยได้แนวคิดของ Nunan (1999) กล่าวว่าในระยะเริ่มต้นของการเรียนรู้ ถ้าผู้เรียนมีการพัฒนาด้านคำศัพท์ให้มากขึ้นก็จะสามารถเรียนรู้ความหมายจากบริบทการพูดและการเขียน ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะไม่รู้โครงสร้างทางไวยากรณ์ในบริบทนั้นเลยก็ตาม ดังนั้นความรู้ด้านคำศัพท์เป็นปัจจัยที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และการใช้ภาษา และ Nation and Waring (1997) ยังได้กล่าวไว้อีกว่าอย่างไรก็ตามการที่ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ให้เหมือนกับเจ้าของภาษานั้นจำเป็นจะต้องรู้คำศัพท์เป็นจำนวนมาก โดยผู้เรียนจำเป็นจะต้องรู้คำศัพท์ของภาษานั้นประมาณ 3,000 หรือมากกว่านั้น และจากจำนวนคำศัพท์ที่ค่อนข้างมากนั้นทำให้ผู้เรียนจำเป็นต้องหาวิธีการในการเรียนรู้คำศัพท์เหล่านั้น ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำหลักในการแบ่งกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ตามแนวคิดของ Schmitt (1997) มาใช้ในการออกแบบแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ และได้นำแนวคิดในงานวิจัยของหรรษา โยธาสมุทร (2549) ที่ศึกษาผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนสูงและต่ำมาใช้แบบอย่างและปรับใช้ในการวิจัย รวมถึงได้นำวิธีการวิจัยแบบผสมของ Su Li (2010) มาปรับใช้ในการวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ระหว่างนักศึกษาที่จบ การศึกษาระดับม.6 กับนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับปวช. และนักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีระดับผล การเรียนแตกต่างกันว่าจะมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันหรือไม่ ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed methods research) ซึ่งเป็นการวิจัยทั้งในเชิงปริมาณ (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative)

ข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นเชิงปริมาณ เพื่อให้ได้ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ส่วนข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เป็นเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ ข้อมูลว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่ผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำนั้นมีการใช้กลวิธีการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างอย่างไร และนำข้อมูลที่ได้มาเปรียบเทียบกันเพื่อตอบคำถาม งานวิจัยทั้งสามข้อที่ผู้วิจัยได้ศึกษาครั้งนี้ให้มีความน่าเชื่อถือ และชัดเจนมากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียด ของการดำเนินวิจัย ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มประชากร
2. กลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. การนำเสนอผลการวิจัย
7. บทสรุป

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จึงเป็นนักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิค ระยอง จังหวัดระยอง ที่เรียนรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพ ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ตามโครงสร้าง หลักสูตรปวส. พุทธศักราช 2546 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีรายละเอียดจำนวนนักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 1 กลุ่มประชากรแยกตามประเภทวิชา

ประเภทวิชา	ประชากร(คน)
อุตสาหกรรม	591
พาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ	382
คหกรรม	31
อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	33
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	87
รวม	1,124

(วิทยาลัยเทคนิคระยอง, 2558)

กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากจำนวนประชากรทั้งหมดของนักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง จังหวัดระยอง ที่เรียนรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพ ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ตามโครงสร้างหลักสูตรปวส. พุทธศักราช 2546 ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยมีวิธีกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณของสูตร Yamane (1973, pp.727-728) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

เมื่อ N = ขนาดประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษา

n = ขนาดตัวอย่างที่ต้องการ

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง ระดับความเชื่อมั่น 95% สัดส่วนความคลาดเคลื่อนเท่ากับ .05

$$\text{แทนค่า} \quad n = \frac{1,124}{1+1,124 (.05)^2}$$

$$n = 295.013$$

การวิจัยครั้งนี้ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 295.013 คน เพื่อให้การเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยจึงใช้จำนวนเต็มในการกำหนดขนาดของ

กลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนจบการศึกษาระดับม.6 จำนวน 148 คน และนักศึกษาที่เรียนจบการศึกษาระดับปวช. จำนวน 148 คน จึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด 296 คน

เมื่อได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มแล้ว จึงใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) โดยทำการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนประชากรในแต่ละประเภทวิชาตามสัดส่วนของแต่ละประเภทวิชา ที่เรียนในรายวิชารายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ และเพื่อให้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนเท่ากับขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยจึงดำเนินการสุ่มตามสัดส่วนให้เป็นจำนวนเต็มดังนี้

$$\begin{aligned}
 1. \text{ อุตสาหกรรม} &= \frac{148}{1,124} \times 591 = 77.81 \\
 &= 78 \\
 2. \text{ พาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ} &= \frac{148}{1,124} \times 382 = 50.29 \\
 &= 50 \\
 3. \text{ คหกรรม} &= \frac{148}{1,124} \times 31 = 4.08 \\
 &= 4 \\
 4. \text{ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว} &= \frac{148}{1,124} \times 33 = 4.34 \\
 &= 4 \\
 5. \text{ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร} &= \frac{148}{1,124} \times 87 = 11.45 \\
 &= 12
 \end{aligned}$$

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม (Questionnaires)

แบบสอบถามในการวิจัยนี้ออกแบบมาเพื่อใช้เก็บข้อมูลพื้นฐานและเก็บข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามที่ใช้เป็นการสอบถามความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ประเภทของกลวิธีที่ใช้ถามใน

แบบสอบถามนี้ ได้พัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขมาจากแนวคิดการแบ่งประเภทการใช้กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ซึ่งได้กล่าวถึงในบทที่ 2 แล้ว โดยแบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาไทยโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

1.1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (General data)

ในส่วนแรกนี้แบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) ซึ่งผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ข้อ คือ

1.1.1 ข้อมูลการจบการศึกษาคือ จบม.6 หรือจบปวช.

1.1.2 ข้อมูลประเภทวิชาที่นักศึกษาศึกษาอยู่ ดังนี้

1.1.2.1 อุตสาหกรรม

1.1.2.2 พาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ

1.1.2.3 คหกรรม

1.1.2.4 อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1.1.2.5 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

1.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (Vocabulary learning strategies questionnaires) ซึ่งรายการกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในแบบสอบถามดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวความคิดของ Schmitt (1997) เป็นหลักและนำมาประยุกต์ใช้ในแบบสอบถาม โดยคัดเลือกให้สัมพันธ์กับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยนำประเภทของกลวิธีที่อยู่ในกลวิธีหลักทั้งสองกลวิธีมาจัดเป็น 5 กลวิธี และในแต่ละกลวิธีประกอบด้วยกลวิธีย่อยรวมทั้งหมด 25 กลวิธีย่อย ตามรายละเอียดดังนี้

1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) ประกอบด้วย 4 กลวิธีย่อย คือ

1.1 การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค เช่น เป็น ประธาน กริยา หรือ กรรม แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร

1.2 การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ เช่น un-, im-, -ful, -ly หรือ วิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร

1.3 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม

1.4 การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก dictionary English-Thai, Thai-English, หรือ English-English

2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) มี 2 กลวิธีหลักรวมกัน คือ กลวิธีสำหรับค้นหาความหมายของคำใหม่และการรวบรวมคำใหม่ที่ได้ค้นพบ ประกอบด้วย 6 กลวิธีย่อย คือ

2.1 การขอให้ครูผู้สอนช่วยแปลความหมายของคำศัพท์

- 2.2 การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความหรือยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน
 - 2.3 การขอให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย
 - 2.4 การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน
 - 2.5 การศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน
 - 2.6 การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies) ประกอบด้วย 7 กลวิธีย่อย คือ
 - 3.1 การเชื่อมโยงคำศัพท์ที่เข้ากับประสบการณ์ของตัวเอง
 - 3.2 การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน
 - 3.3 การจัดกลุ่มประเภทของคำศัพท์หรือกลุ่มของคำศัพท์เพื่อการเรียนรู้
 - 3.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้
 - 3.5 การทบทวนคำศัพท์โดยการสะกดคำศัพท์
 - 3.6 การเรียนรู้คำศัพท์จากการจดจำหน้าที่ของคำและการใช้ในประโยค
 - 3.7 การจดจำจากการใช้ส่วนเพิ่มเติมท้ายคำและรากศัพท์ของคำศัพท์
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) ประกอบด้วย 3 กลวิธีย่อย คือ
 - 4.1 การจดบันทึกในขณะที่เรียน
 - 4.2 การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในหนังสือเรียน
 - 4.3 การจดคำศัพท์ลงในสมุดคำศัพท์
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) ประกอบด้วย 5 กลวิธีย่อย คือ
 - 5.1 การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว เป็นต้น
 - 5.2 การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์
 - 5.3 การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์
 - 5.4 การพยายามอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษให้มากขึ้น
 - 5.5 การเรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง

ซึ่งในแต่ละกลวิธีผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการแปลเป็นภาษาไทยเพื่อป้องกันการแปลความหมายในแบบสอบถามผิดพลาด ดังนั้นแบบสอบถามในส่วนที่สองนี้จะมีกลวิธีทั้งหมด 5 ประเภท และในแต่ละประเภทมีกลวิธีย่อยรวมทั้งหมด 25 ข้อย่อย มีรายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ประเภทกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและข้อคำถามในแบบสอบถาม

ประเภทกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	ข้อคำถามในแบบสอบถาม
กลวิธีการค้นคว้าหาความหมายของคำศัพท์ใหม่	
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)	ข้อคำถามที่ 1.1, 1.2, 1.3, 1.4
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)	ข้อคำถามที่ 2.1, 2.2, 2.3, 2.4
กลวิธีเพื่อการรวบรวมคำศัพท์ใหม่	
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)	ข้อคำถามที่ 2.5, 2.6
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies)	ข้อคำถามที่ 3.1, 3.2, 3.3, 3.4, 3.5, 3.6, 3.7
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)	ข้อคำถามที่ 4.1, 4.2, 4.3
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)	ข้อคำถามที่ 5.1, 5.2, 5.3, 5.4, 5.5

ซึ่งแบบสอบถามนี้เป็นแบบประเมินค่า (Rating scale) โดยให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประเมินตนเอง ซึ่งแบบประเมินค่าในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ระดับ (หรรษา โยธาสมุทร, 2549) ดังนี้

4	หมายถึง	ใช้สม่ำเสมอ
3	หมายถึง	ใช้บ่อยๆ
2	หมายถึง	ใช้บางครั้ง
1	หมายถึง	ไม่ค่อยได้ใช้
0	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงและค่าความเชื่อมั่น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหา และข้อความให้มีความครอบคลุมครบถ้วนตามแนวคิดหรือวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อและกรอกแบบฟอร์มการพิจารณา หลังจากนั้นผู้วิจัยจะนำมาคำนวณค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นที่ต้องการทราบค่าที่ใช้แสดงค่าความสอดคล้องเรียกว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Item - Objective Congruence Index) หรือ IOC โดยให้ระดับคะแนนความสอดคล้องตามเกณฑ์ดังนี้

- +1 หมายถึง ผู้ตรวจสอบพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อคำถามใช้วัดค่าตัวแปรที่จะศึกษาได้
- 0 หมายถึง ผู้ตรวจสอบไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นจะสามารถวัดค่าตัวแปรที่จะศึกษาได้

-1 หมายถึง ผู้ตรวจสอบแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สามารถวัดค่าตัวแปรที่จะศึกษาได้ ทั้งนี้ผลที่ได้จากการคำนวณถ้ามามีค่าตั้งแต่ .5 ขึ้นไป ถือว่ามีความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญส่วนใหญ่มีความเห็นว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (สุวิมล ตีรกานันท์, 2550)

ส่วนการตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นด้วยวิธีของ Cronbach's alpha โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อช่วยในการประมวลผล (นิสารัตน์ ศิลปะเดช, 2542; บุญชม ศรีสะอาด, 2556) ซึ่งค่าที่ได้จะบ่งบอกถึงความน่าเชื่อถือของแบบสอบถาม โดยค่าความเชื่อมั่นต้องไม่ต่ำกว่า .70 และงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากร แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง คือนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 จำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83

2. แบบสัมภาษณ์ (Interview)

แบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสัมภาษณ์ในแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบว่าทั้งสองกลุ่มที่ระดับผลการเรียนแตกต่างกัน (สูงและต่ำ) มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกสัมภาษณ์แยกกลุ่มที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ เนื่องจากต้องการทราบว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนสูงมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์อย่างไร จึงทำให้มีผลการเรียนสูง ซึ่งจะได้นำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนกับผู้ที่ผลการเรียนต่ำ ส่วนในกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำก็ต้องการที่จะทราบว่ามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์อย่างไร ต้องปรับปรุงอะไรบ้าง ซึ่งจะทำให้ทราบข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากข้อมูลในแบบสอบถาม โดยใช้การเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มตัวอย่าง 10 เปรอร์เซ็นต์จากกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เท่ากันทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยจึงใช้จำนวนเต็มในการเลือกแบบเจาะจงจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ดังนั้นในแต่ละกลุ่มจึงได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูง 8 คน ผลการเรียนต่ำ 8 คน รวมกลุ่มละ 16 คน ทั้งสองกลุ่มเท่ากับ 32 คน โดยข้อมูลระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เป็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้อ้างอิงจากเกณฑ์การให้ระดับผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ดังนี้

4.0	หมายถึง	ดีเยี่ยม
3.5	หมายถึง	ดีมาก
3.0	หมายถึง	ดี

2.5	หมายถึง	ดีพอใช้
2.0	หมายถึง	พอใช้
1.5	หมายถึง	อ่อน
1.0	หมายถึง	อ่อนมาก

(กระทรวงศึกษาธิการ ระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรปวส.พุทธศักราช 2546)

สำหรับแบบสัมภาษณ์ผู้วิจัยทำการนิยามโครงสร้างข้อคำถามควบคู่กับแบบสอบถาม จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่านทำการพิจารณาข้อคำถามด้วยเช่นกัน โดยพิจารณาถึงความครอบคลุมของเนื้อหา ความสอดคล้องของข้อความที่ตรงประเด็นกับสิ่งที่ต้องการทราบ และภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้ให้ข้อมูล จากนั้นผู้วิจัยจะนำแบบสัมภาษณ์ไปทดสอบความเข้าใจในข้อคำถามและความตรงกับวัตถุประสงค์ เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อคำถาม และทำการทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกเสียงด้วย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. จัดทำเอกสารและขออนุญาตในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของวิทยาลัยเทคนิคระยอง
2. แจกแบบสอบถามทั้งหมดด้วยตัวเองในช่วงเวลาที่เรียนรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ
3. ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับแบบสอบถามแบบประเมินค่า ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังกล่าวโดยละเอียด โดยใช้เวลาในการทำแบบสอบถามประมาณ 30 – 40 นาที
4. เมื่อกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตัวเอง
5. หลังจากทำแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่จะสัมภาษณ์โดยสุ่มแบบเจาะจงจากกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนสูงและต่ำของทั้งสองกลุ่ม
6. จากนั้นผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยการบันทึกเสียง และจดบันทึกการสัมภาษณ์ใช้เวลาสัมภาษณ์คนละ 5-10 นาที
7. ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ทั้งหมดมาแจกแจงเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว การวิเคราะห์ผลจากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปโดยคำนวณค่าสถิติต่างๆ ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation: *SD*) โดยมีหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ผล และการแปลผล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากแบบสอบถาม โดยการใช้การแจกแจงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งการแปลผลจะพิจารณาจากค่าเฉลี่ยและความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยรวมในแต่ละข้อคำตอบ

2. การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากแบบสอบถามของนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ คิดเป็นค่าเฉลี่ยของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ซึ่งหลักเกณฑ์การแปลผลในการแบ่งค่าเฉลี่ยตามช่วงจากมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating scale) ในแบบสอบถาม ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.00	หมายถึง	ใช้สม่ำเสมอ
ค่าเฉลี่ย	3.00 - 3.99	หมายถึง	ใช้บ่อยๆ
ค่าเฉลี่ย	2.00 - 2.99	หมายถึง	ใช้บางครั้ง
ค่าเฉลี่ย	1.01 - 1.99	หมายถึง	ไม่ค่อยได้ใช้
ค่าเฉลี่ย	0.00	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย -

3. ในส่วนของการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ที่มีการบันทึกเสียงและจดบันทึก สรุปเหตุผลในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงและต่ำทั้งสองกลุ่มที่จะช่วยสนับสนุนข้อมูลจากแบบสอบถาม

การนำเสนอผลการวิจัย

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยดังนี้

1. นำเสนอในรูปแบบตาราง ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่า *SD* ของแต่ละกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาทั้งสองกลุ่มนำไปใช้ เพื่อที่จะตอบคำถามว่านักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ที่จบ ม.6 และที่จบ ปวช. มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ประเภทใดมากที่สุด

2. นำเสนอในรูปแบบการบรรยายเพื่อเปรียบเทียบ เกี่ยวกับการใช้กลวิธีการใช้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม เพื่อที่จะตอบคำถามว่านักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ที่จบ ม.6 และที่จบ ปวช. ที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่สูง และต่ำมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) แตกต่างกันหรือไม่

บทสรุป

การวิจัยในครั้งนี้ใช้กลุ่มประชากรคือนักศึกษาระดับปวส. ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นสองกลุ่ม คือนักศึกษาที่จบม.6 กับนักศึกษาที่จบระดับปวช. โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบสัมภาษณ์การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ทดสอบคุณภาพของเครื่องมือของการวิจัยก่อนนำไปใช้สำหรับเก็บข้อมูลโดยการทดสอบความเที่ยงตรงกับผู้เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาถึงความครอบคลุมของเนื้อหา และประเด็นของความเหมาะสมของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จากนั้นจึงนำไปเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอข้อมูล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ที่จบการศึกษาระดับชั้นม. 6 และปวช. รวมทั้งเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาระดับชั้นม. 6 และปวช. ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง มีผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่จบ ม.6 และจบปวช.

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	กลุ่ม ม.6		กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	กลุ่ม ปวช.	
	ค่าเฉลี่ย	SD		ค่าเฉลี่ย	SD
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)	2.85	0.759	1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)	2.64	0.849
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)	2.54	0.881	2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)	2.48	0.917
3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)	2.47	0.794	3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)	2.31	0.888
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)	2.49	0.919	4. กลวิธีการจำ (Memory strategies)	2.27	1.098
5. กลวิธีการจำ (Memory strategies)	2.53	0.903	5. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)	2.39	1.036
รวม	2.57	0.851		2.41	0.957

จากตารางที่ 3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ตามอันดับแรกเหมือนกัน คือ

กลุ่มที่จบ ม.6

1. กลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)
3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)

กลุ่มที่จบ ปวช.

1. กลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)
3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละกลวิธีของกลุ่มตัวอย่าง ที่จบ ม.6

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
กลวิธีเพื่อการค้นคว้าหาความหมายของคำศัพท์ใหม่		
1. กลวิธีการมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)		
1.1 การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค เช่น เป็น ประธาน กริยาหรือกรรม แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายว่าอย่างไร	2.64	0.841
1.2 การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ เช่น un-, im-, -ful, -ly หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร	2.47	0.704
1.3 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม	3.08	0.733
1.4 การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ	3.21	0.758

ตารางที่ 4 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)		
2.1 การขอให้ครูผู้สอนช่วยแปลความหมายของคำศัพท์เมื่อหาความหมายด้วยตนเองไม่เจอ	2.57	0.866
2.2 การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความหรือยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน	2.67	0.860
2.3 การขอให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย	2.57	0.882
2.4 การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	2.82	0.896
กลวิธีเพื่อการรวบรวมคำศัพท์ใหม่		
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)		
2.5 การศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	2.73	0.821
2.6 การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ	1.91	0.964
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies)		
3.1 การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง	2.56	0.793
3.2 การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน	2.37	0.776
3.3 การจัดกลุ่มประเภทของคำศัพท์หรือกลุ่มของคำศัพท์ เพื่อการเรียนรู้	2.33	0.836
3.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้	2.49	0.795
3.5 การทบทวนคำศัพท์โดยการสะกดคำศัพท์โดยการเขียนหรือการสะกดคำศัพท์	2.66	0.806

ตารางที่ 4 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
3.6 การจดจำหน้าที่ของคำและการใช้ในประโยค	2.63	0.712
3.7 การจดจำจากการใช้ส่วนเพิ่มเติมท้ายคำและรากศัพท์ของคำศัพท์	2.36	0.842
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)		
4.1 การจดบันทึกในขณะที่เรียน	2.76	0.936
4.2 การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในหนังสือเรียน	2.32	0.841
4.3 การจดคำศัพท์ลงในสมุดคำศัพท์	2.41	0.982
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)		
5.1 การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว	2.76	0.957
5.2 การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์	2.23	0.866
5.3 การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์	2.72	0.955
5.4 การพยายามอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	2.51	0.861
5.5 การใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง	2.46	0.876
รวม	2.57	0.851

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่จบม. 6 มีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ ค่าเฉลี่ย 3.21 รองลงมา คือการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท แวดล้อม ค่าเฉลี่ย 3.08 และการถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ค่าเฉลี่ย 2.82 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละกลวิธีของกลุ่มตัวอย่าง
ที่จบ ปวช.

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
กลวิธีเพื่อการค้นคว้าหาความหมายของคำศัพท์ใหม่		
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)		
1.1 การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค เช่น เป็น ประธาน กริยาหรือ กรรม แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร	2.50	0.900
1.2 การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ เช่น un-, im-, -ful, -ly หรือ วิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร	2.18	0.863
1.3 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม	2.87	0.776
1.4 การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ	3.01	0.857
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)		
2.1 การขอให้ครูผู้สอนช่วยแปลความหมายของคำศัพท์เมื่อหาความหมายด้วยตนเองไม่เจอ	2.58	0.933
2.2 การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความหรือยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน	2.66	0.923
2.3 การขอให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย	2.53	0.936
2.4 การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	2.76	0.914
กลวิธีเพื่อการรวบรวมคำศัพท์ใหม่		
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)		

ตารางที่ 5 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
2.5 การศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	2.72	0.800
2.6 การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ	1.67	0.999
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies)		
3.1 การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง	2.35	0.856
3.2 การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน	2.27	0.908
3.3 การจัดกลุ่มประเภทของคำศัพท์หรือกลุ่มของคำศัพท์ เพื่อการเรียนรู้	2.24	0.957
3.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้	2.30	0.922
3.5 การทบทวนคำศัพท์โดยการสะกดคำศัพท์โดยการเขียนหรือการสะกดคำศัพท์	2.53	0.836
3.6 การจดจำหน้าที่ของคำและการใช้ในประโยค	2.43	0.775
3.7 การจดจำจากการใช้ส่วนเพิ่มเติมท้ายคำและรากศัพท์ของคำศัพท์	2.09	0.968
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)		
4.1 การจดบันทึกในขณะที่เรียน	2.45	1.121
4.2 การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในหนังสือเรียน	2.11	1.053
4.3 การจดคำศัพท์ลงในสมุดคำศัพท์	2.26	1.120
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)		
5.1 การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว	2.59	1.093
5.2 การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์	2.20	1.041

ตารางที่ 5 (ต่อ)

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ค่าเฉลี่ย	SD
5.3 การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์	2.55	1.052
5.4 การพยายามอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	2.32	0.990
5.5 การใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง	2.32	1.004
รวม	2.41	0.957

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่จบ ปวช. มีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ ค่าเฉลี่ย 3.01 รองลงมา คือการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท แวดล้อม ค่าเฉลี่ย 2.87 และการถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ค่าเฉลี่ย 2.76

ตารางที่ 6 ค่า *t*-test เพื่อหาความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

	<i>t</i>	<i>df</i>	Sig. (2-tailed)
กลุ่มตัวอย่างม. 6	1.68	8	.133
กลุ่มตัวอย่าง ปวช.	1.68	8	.133

จากตารางที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปวส. 2 ที่จบม. 6 และ ที่จบ ปวช. โดยหาค่า *t*-test เพื่อหาว่า ทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ พบว่ามีค่าSig เท่ากับ .133 มากกว่า.05 ($p > .05, t = 1.68, df = 8$) หมายความว่า ค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน กลุ่มตัวอย่าง	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับ การประเมิน
1. กลุ่มตัวอย่างที่จบ ม.6 และมีผลการเรียนสูง	8	3.36	0.586	
2. กลุ่มตัวอย่างที่จบปวช. และมีผลการเรียนสูง	8	2.91	0.601	
สรุปค่าเฉลี่ย		3.13	0.593	ใช้บ่อย ๆ
3. กลุ่มตัวอย่างที่จบ ม. 6 และมีผลการเรียนต่ำ	8	2.26	0.804	
4. กลุ่มตัวอย่างที่จบ ปวช. และมีผลการเรียนต่ำ	8	1.90	0.871	
สรุปค่าเฉลี่ย		2.08	0.837	ใช้บางครั้ง

จากตารางที่ 7 เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงและต่ำเพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ต่างกัน คือ กลุ่มที่มีผลการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 3.13 (ใช้บ่อย ๆ) ซึ่งกลวิธีที่ใช้มากที่สุดคือ การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม และการเล่นเกมส์เกี่ยวกับคำศัพท์ ส่วนกลุ่มผลการเรียนต่ำมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่ากับ 2.08 (ใช้บางครั้ง) ซึ่งกลวิธีที่ใช้มากที่สุด คือ การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน และการศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์

ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมที่จะนำไปสนับสนุนผลการวิจัยจากแบบสอบถามที่ว่า การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยเริ่มต้นการสัมภาษณ์ด้วยการอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างรับทราบถึงความหมายของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์โดยทำการเก็บข้อมูลครั้งละ 1 คน โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจากกลุ่มตัวอย่างที่จบ ม. 6 จำนวน

16 คน และที่จบปวช. จำนวน 16 คน โดยในแต่ละกลุ่มแบ่งเป็นนักศึกษาที่มีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงคือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีเยี่ยม (4.0) และ ระดับดีมาก (3.5) จำนวน 8 คน และที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษต่ำ คือ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับอ่อน (1.5) และระดับอ่อนมาก (1.0) จำนวน 8 คน รวมทั้งสิ้น 32 คน ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงและต่ำจากทั้ง 2 กลุ่ม ได้ให้เหตุผลในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงทั้งกลุ่มที่จบ ม. 6 และกลุ่มที่จบ ปวช.

1. การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์คำศัพท์ เช่น วิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น เพราะทำให้แล้วทำให้ทราบความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น
2. การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ เพื่อค้นหาและทำให้ทราบความหมายของคำศัพท์อย่างชัดเจนขึ้น
3. การเดาความหมายจากการอ่านบริบทที่แวดล้อมคำศัพท์เนื่องจากบริบทแวดล้อมช่วยให้ทราบความหมายของคำศัพท์คำอื่น ๆ ได้
4. การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความ ด้วยการยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วยหรือถามความหมายจากเพื่อนในชั้นเรียน เพราะการให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างช่วยให้เข้าใจความหมายเพิ่มขึ้น ส่วนที่ถามความหมายจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนเพื่อความแน่ใจในความหมายของคำศัพท์
5. การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ ช่วยให้เพิ่มทักษะในการพูดมากขึ้น
6. การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง หรือใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน และการเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ และจดจำหน้าที่ของคำ ทำให้จำความหมายของคำศัพท์ง่ายขึ้น

7. การจดบันทึกคำศัพท์ในสมุดคำศัพท์ และแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ขณะเรียน ส่วนใหญ่จะใช้การจดบันทึกเฉพาะในหนังสือขณะเรียนเท่านั้น

8. การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ อ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษ หรือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากเรื่องที่สนใจ เกิดความสนุกสนานและได้รับความรู้

กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนต่ำทั้งกลุ่มที่จบ ม. 6 และกลุ่มที่จบ ปวช.

1. การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การวิเคราะห์ส่วนที่เดิมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น ช่วยให้ทราบความหมายมากขึ้น หรือช่วยสื่อความหมายมากขึ้นได้
2. การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ เพื่อค้นหาและทำให้แน่ใจความหมายของคำศัพท์ และบางครั้งใช้เพราะไม่ทราบความหมายของคำศัพท์
3. การเดาความหมายจากการอ่านบริบทที่แวดล้อมคำศัพท์เพราะการเดาจากบริบททำให้ทราบความหมายที่ใกล้เคียงอาจทำให้เข้าใจได้
4. การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความ ด้วยการยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย หรือถามความหมายจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน เพราะไม่ทราบความหมายคำศัพท์หรือเพื่อความมั่นใจเพราะบางครั้งอาจจะลืม
5. การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ ไม่ค่อยได้พูดคุยเนื่องจากความอาย และบางครั้งพบชาวต่างชาติน้อยมาก
6. การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง หรือใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน และการเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ และจดจำหน้าที่ของคำศัพท์ ทำให้จำคำศัพท์เพิ่มขึ้น
7. การจดบันทึกคำศัพท์ในสมุดคำศัพท์ และแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ขณะเรียน เป็นการทบทวนช่วยให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้น แต่จะจดลงเฉพาะในหนังสือ
8. การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ อ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษ หรือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์จากการแสดงออกของท่าทาง ส่วนใหญ่จะอ่านแค่ประโยคสั้น ๆ ที่สนใจ

บทสรุป

ผลการวิจัยเรื่องกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปวศ. ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่จบ ม. 6 และ กลุ่มที่จบ ปวช. ว่ามีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างไร และเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่ม

ตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำว่าแตกต่างกันหรือไม่
อย่างไร ดังนี้

กลุ่มที่จบม.6 มีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย
2.85 รองลงมาคือกลวิธีทางสังคม ค่าเฉลี่ย 2.54 กลวิธีอภิปราย ค่าเฉลี่ย 2.53 กลวิธี
พหุทธิปัญญา ค่าเฉลี่ย 2.49 และกลวิธีการจำ ค่าเฉลี่ย 2.47 ตามลำดับ

กลุ่มที่จบปวช. มีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ย
2.64 รองลงมาคือกลวิธีทางสังคม ค่าเฉลี่ย 2.48 กลวิธีอภิปราย ค่าเฉลี่ย 2.39 กลวิธีการจำ
ค่าเฉลี่ย 2.31 และกลวิธีพหุทธิปัญญา ค่าเฉลี่ย 2.27 ตามลำดับ

จึงสรุปได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรกเหมือนกัน

แต่อย่างไรก็ตามจากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีผลการเรียนสูงและต่ำมี
ค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน คือ กลุ่มที่มีผลการเรียนสูงมี
ค่าเฉลี่ยรวมในการใช้กลวิธีอยู่ที่ระดับ 3.13 (ใช้บ่อย ๆ) ส่วนกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำมีค่าเฉลี่ยรวม
ในการใช้กลวิธีอยู่ที่ระดับ 2.08 (ใช้บางครั้ง)

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed methods research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปวส. ชั้นปีที่ 2 ที่จบการศึกษาแตกต่างกันคือ ม.6 และ ปวช. รวมถึงเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปวส. ชั้นปีที่ 2 ที่จบ ม.6 และจบ ปวช. ซึ่งผู้วิจัยศึกษากลุ่มตัวอย่างแยกตามประเภทวิชาที่กลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ และกำลังศึกษาในรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพ ในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 วิทยาลัยเทคนิคระยอง จังหวัดระยอง รวมทั้งสิ้น 296 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามใช้สอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการแปลเป็นภาษาไทยจากแนวคิดการแบ่งประเภทการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ประกอบกับได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรง (IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน และนำมาวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.83 ส่วนแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบกึ่งโครงสร้าง ใช้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองกลุ่มที่มีระดับผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูงและต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง โดยการจัดทำเอกสารและขออนุญาตจัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างและเก็บแบบสอบถามด้วยตัวเอง จากนั้นผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำด้วยวิธีการบังทักเสียง และจดบันทึก จากนั้นให้นำผลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามการวิจัยต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีข้อสรุปดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) สามอันดับแรกเหมือนกัน คือ กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ กลวิธีทางสังคม และกลวิธีอภิปัญญา ตามลำดับ

2. กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ไม่แตกต่างกัน คือ กลุ่มที่จบ ม.6 เท่ากับ 2.57 และ กลุ่มที่จบ ปวช. เท่ากับ 2.41 ซึ่งเมื่อนำมาหาค่า *t*-test พบว่าค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปได้ว่าในภาพรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ไม่แตกต่างกัน

3. ในส่วนของการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน สรุปได้ว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกัน คือกลุ่ม ม.6 และ ปวช. ที่มีผลการเรียนสูงมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มม.6 และ ปวช. ที่มีผลการเรียนต่ำ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยทำให้สรุปได้ว่าค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่จบม.6 และกลุ่มที่จบปวช.ตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) นั้นไม่มีความแตกต่างกัน แต่ในส่วนการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีผลการเรียนแตกต่างกันนั้น มีความแตกต่างกัน ซึ่งอาจแบ่งการอภิปรายเป็น 3 ประเด็นหลักดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสามอันดับแรกเหมือนกันคือ กลวิธีการค้นหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ กลวิธีการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม ซึ่งทั้งสองกลวิธีย่อยอยู่ในกลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) และกลวิธีการถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน อยู่ในกลวิธีทางสังคม (Social strategies) ตามลำดับ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีย่อยการค้นหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ มากที่สุดเป็นอันดับแรกนั้น อาจเป็นเพราะว่าในระยะเริ่มต้นการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษผู้เรียนไทยส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะได้รับการสอนหรือฝึกให้ใช้พจนานุกรมเพื่อค้นหาความหมายของคำศัพท์เป็นอย่างแรกเมื่อพบเจอคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจหรือไม่ทราบความหมาย ซึ่งในปัจจุบันพจนานุกรมออนไลน์

ยังเป็นหนึ่งในแหล่งค้นหาความหมายของคำศัพท์ที่เป็นที่นิยมเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีย่อยเพื่อเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อมนั้นอาจเป็นเพราะว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างพยายามหาความหมายของคำศัพท์ทุกคำโดยการใช้พจนานุกรมแล้วแต่ยังไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์เนื่องจากคำศัพท์เหล่านั้นเมื่ออยู่ในบริบทใดบริบทหนึ่งอาจมีความหมายที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจึงใช้การเดาความหมายจากบริบทในภาพรวม ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Oxford and Scarcella (1994) ที่กล่าวว่า การเดาความหมายจากบริบทเป็นกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่มีประโยชน์มากที่สุด

ยิ่งไปกว่านั้นแล้วกลวิธีย่อยที่ทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดสามอันดับแรกทั้งสามกลวิธีนี้ยังอยู่ในกลวิธีหลักคือ การค้นหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ เมื่อผู้เรียนพบคำศัพท์เหล่านั้นเป็นครั้งแรก (Strategies for the Discovery of a New Word's Meaning) อธิบายได้ว่า เนื่องจากกลวิธีการค้นหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ เมื่อผู้เรียนพบคำศัพท์เหล่านั้นเป็นครั้งแรก เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนต้องใช้ในการแก้ปัญหาเมื่อเจอคำศัพท์ที่ไม่ทราบความหมายมาก่อนเป็นอย่างแรก ดังนั้นการหาความหมายของคำศัพท์ใหม่จึงเป็นกลวิธีแรก ๆ ที่ผู้เรียนต้องใช้กับคำศัพท์ก่อนที่จะไปใช้กลวิธีประเภทอื่น ๆ ต่อไป

2. กลุ่มที่จบการศึกษาม.6 และจบการศึกษา ปวช. มีค่าเฉลี่ยรวมในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) โดยกลุ่มที่จบ ม.6 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.57 ค่า *SD* เท่ากับ 0.851 และกลุ่มที่จบ ปวช. มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.41 ค่า *SD* เท่ากับ 0.957 ซึ่งเมื่อนำค่าเฉลี่ยของความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมาวิเคราะห์หาค่า *t-test* พบว่ามีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน จึงอาจกล่าวในภาพรวมได้ว่า นักศึกษากลุ่มทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มได้เข้ามาศึกษาในระดับชั้นเดียวกัน เรียนในรายวิชาที่เหมือนกันมาเป็นเวลา 1 ปีการศึกษาแล้ว ทำให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่มสามารถปรับตัวให้เข้าครูผู้สอน กระบวนการจัดการเรียนสอน และกระบวนการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมือนกัน อาจเป็นสาเหตุให้นักศึกษาทั้งสองกลุ่ม มีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

3. เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มที่มีผลการเรียนแตกต่างกัน กลุ่มที่มีผลการเรียนสูง มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ตามกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) อยู่ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนสูงพยายามใช้กลวิธีที่จะช่วยให้สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ได้ด้วยตนเองบ่อย ๆ ขึ้น จึงทำให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ที่ยั่งยืนและอาจมีผลทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง การวิจัยในครั้งต่อไปควรจะ ศึกษาวิจัยโดยการเพิ่มขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เช่นศึกษากลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 หรือศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาต่างชั้นปี หรือกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษ และการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป

2. เมื่อทราบผลการวิจัยแล้วว่ากลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ประเภทใดมากที่สุด หรือชอบใช้กลวิธีใด ผู้สอนอาจนำมาใช้ศึกษาวิจัยโดยทดลองเปรียบเทียบกลุ่มที่สอนกลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สอนกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน หรือศึกษาความแตกต่างทางด้านความสามารถในการ สื่อสารภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

3. ถึงแม้ว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มที่มีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันนั้นจะมีค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน แต่มีกลวิธีที่มีการใช้ เหมือนกันสองกลวิธีคือ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการแปลความหมายของคำศัพท์เช่น ค้นหาคความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ และการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ การฝึก ทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ หรือการเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ ผู้วิจัยได้พิจารณา แล้วเห็นว่าควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น หรือ อาจศึกษาวิจัยการสร้างแบบฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านการใช้ทางอินเทอร์เน็ต เพื่อ การศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาต่อไป

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. งานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเฉพาะระดับปวส. ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง ในภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 เท่านั้น ผลการวิจัยไม่สามารถนำไปอ้างอิงได้ว่านักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงทั้งหมดของวิทยาลัยเทคนิคระยองที่จบม.6 และจบ ปวช. จะมีผล ความคิดเห็นในการใช้กลวิธีเหล่านี้เหมือนกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ รวมทั้งงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ นำหลักแนวความคิดการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เฉพาะของ Schmitt (1997) มาใช้ในการศึกษาวิจัย

เท่านั้น ซึ่งนักศึกษาอาจมีการใช้กลวิธีอื่น ๆ ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษนอกเหนือจากกลวิธี
ในแบบสอบถามของงานวิจัยนี้

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้ผลการเรียนใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มระดับนั้น ผลการเรียนดังกล่าวไม่ได้วัดผลเฉพาะการ
เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลการเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษ
สูงและต่ำ อาจจะไม่ได้อธิบายความว่ามีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงและต่ำอย่างแท้จริง ซึ่ง
ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปอาจต้องใช้แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการ
แบ่งระดับการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียน

บรรณานุกรม

- กรกนก ภู่น้ำ. (2555). การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและ
ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). ระเบียบว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงและหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 (ปวส.
2546). กรุงเทพฯ: สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ สำนักงาน
คณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- เกียรติชัย สายตากำ. (2553). กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีความสามารถ
ทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยคริสเตียน, 10(2), 122-136.
- เจมิกา ทับทิมใส. (2546). การพัฒนาแบบฝึกกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนท่ามะกาวิทยาคม อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, ภาควิชา
หลักสูตรและวิธีสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จตุพร เพชรแก้ว. (2546). การใช้กลวิธีลิ้นซ์เพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ความ
คงทนในการจำและความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
ที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ,
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เฉลิมพร ชูศรี และอุษา อินทรรักษา. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนภาษาอังกฤษ: การศึกษานักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่สอง
วิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์,
คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ชญัญญาช สอนปิงคำ. (2555). การใช้สมุดจดคำศัพท์เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านคำศัพท์ ความ
คงทนในการจดจำคำศัพท์ ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ,
คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยพะเยา.

- ชินัดดา กมล และวราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์ (2554). การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์และความสัมพันธ์
กับความรู้ด้านคำศัพท์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. ใน "การประชุมนานาชาติด้าน
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ครั้งที่ 3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ"
(หน้า 1-18). สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- พรพรรณ อุพิทักษ์. (2554). การศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มี
ความสามารถทางการเรียนสูงในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6. สารนิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิสาร์ตน์ ศิลปเดช. (2542). เอกสารคำสอนระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ:
สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- นุทธิ มงคล. (2551). การศึกษากลวิธีในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2
ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ, ภาควิชาภาษาต่างประเทศ, มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเพชรบุรี.
- มยุรี ศิริวรรณ. (2549). กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ.
ดุชนิพนธ์ศิลปศาสตรดุชนิพนธ์, สาขาวิชาภาษาอังกฤษศึกษา, สำนักวิชาเทคโนโลยี
สังคม, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- วิลานี แก้ววรา. (2550). การใช้แฟ้มเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ
ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมปอง หลอมประ โคม. (2544). การใช้กิจกรรมการเล่นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะฟัง-พูด
ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ,
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุกัลยา ถาวรพล และวราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์. (2555). ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้
คำศัพท์และความรู้ความเข้าใจในการอ่านคำศัพท์. ใน การประชุมวิชาการและเสนอ
ผลงานวิจัยนานาชาติ "มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 4" (หน้า 1-17). สงขลา:
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- สุวิมล ตีรกานันท์. (2550). *การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล มะลิวัลย์. (2553). *การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน*. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- หรรษา โยธาสมุทร. (2549). *การสำรวจการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางกอกวิทยา*. วิชานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ, สถาบันภาษา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Asgari, A., & Mustapha, G. (2012). Vocabulary learning strategies of Malaysian ESL students. *Pertanika journals of social sciences & humanities*, 20 (3), 751.
- Brown, T., & Perry, F. (1991). A comparison of three learning strategies for ESL vocabulary acquisition. *TESOL Quarterly*, 25(4), 655-70.
- Burton, S. H. (1982). *Mastering English language*. London: The Macmillan Press.
- Cameron, L. (2001). *Teaching languages to young learners*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Chamot, A. U. (2001). The role of learning strategies in second language acquisition. In M.P. Breen (Ed.), *Learner contributions to language learning: New directions in research* (pp. 25-43) Harlow: Longman.
- Cengizhan, L. (2011). Vocabulary learning strategies: A case of Edirne Anatolian High School. In *Proceedings of social and behavioral sciences, 3rd world conference on educational sciences* (pp.1870-1874). Edirne: Trakya University.
- Chang Tsai, C., & Chang, I. (2009). An examination of EFL vocabulary learning strategies of students at The University of Technology of Taiwan. (Undetermined). *International Forum of Teaching & Studies*, 5(2), 32-38.
- Cheng-Chang, T., & I-Cheng, C. (2009). An examination of EFL vocabulary learning strategies of students at the university of Technology of Taiwan. *International forum of teaching & studies journal*, 5(2), 32-38.

- Coady, J. (2000). A psycholinguistic model of ESL reader. In Mackay R., Barkman B., & Jordan R., (Eds). *Reading in a Second Language* (pp. 5-12), Rowley: Newbury House.
- Cunningworth, A., & Ferst, P. (1992). *Word power: Strategies for acquiring English vocabulary*. London: MacMillan Press.
- Ellis, R. (1997). *Second language acquisition*. New York: Oxford University Press.
- Ghadessy, M. (1995). *Thematic development and its relationship to registers and genres. Thematic development in English text*. Pinter Publisher. London and New York. 126-129.
- Gu, Y., & Johnson, R.K. (1996). Vocabulary learning strategies and language learning outcomes. *Language Learning*, 46, 643-679.
- Gunning, G.T. (2002). *Assessing and correcting reading and writing difficulties* (2nd ed). Boston: Allyn & Bacon.
- Harmer, J. (1991). *The practice of English language teaching*. London: Longman Press.
- Kudo, Y. (1999). *L2 vocabulary learning strategies*. Honolulu: University of Hawaii Press.
- Lawson, M. J., & Hogben, D. (1996). The vocabulary learning strategies of foreign language students. *Language Learning*, 46(1), 101-135.
- Lehr, F., Osborn, J., & Hiebert, E. H. (2004). Based Practices in Early Reading Series: A Focus on Vocabulary. *Pacific Resources for Education and Learning PREL*.
- Lessard-Clouston, M. (1998). Vocabulary learning strategies for specialized vocabulary acquisition: A case study. In *The Annual Meeting of the Pacific Second Language Research Forum*, 3rd (p.150), Tokyo.
- Li, S. (2010). *Vocabulary learning beliefs, strategies and language learning outcomes: A study of Chinese learners of English in higher vocational education*. Auckland: Auckland University of Technology.
- Macaro, E. (2003) *Teaching and learning a second language: A guide to current research and its applications*. London: Continuum.
- Nation, I.S.P. (1983). *Teaching and Learning Vocabulary*. Wellington: English Language Institute University of Wellington.
- Nation, P. (1990). *Teaching and learning vocabulary*. New York: Newbury House.

- Nation, P. (2001). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nation, P., & Waring, R. (1997) *Vocabulary size, text coverage, and word lists*. In *vocabulary: Description, acquisition and pedagogy*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nunan, D. (1999). *Second language teaching and learning*. New York: Heinle & Heinle.
- O'Malley, J. M., & Chamot, A. U. (1990). *Learning strategies in second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Oxford, R. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House.
- Oxford, R. (2002). Language learning strategies in a nutshell: Update and ESL suggestions. *Methodology in language teaching: An anthology of current practice*, 124-132.
- Oxford, R., & Scarcella, R. C. (1994). Second language vocabulary learning among adults: State of the art in vocabulary instruction. *Systems*, 22(2), 231-43.
- Reza, S., & Heshmatifar, Z. (2013). A survey on vocabulary learning strategies: A case of Iranian EFL university students. *Journal of Language Teaching & Research*, 4(3), 636-641.
- Riankamol, N. (2008). *A survey study of vocabulary learning strategies of gifted English students at Triam Udomsuksa School in the first semester of academic year 2008*. Bangkok: Language Institute, Thammasat University.
- Richards, J. C. (1976). The role of vocabulary teaching. *TESOL Quarterly*, 10(1), 77-89.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. (2000). *Approaches and methods in language teaching*. New York: Cambridge University Press
- Sawangvaroros, B., & Thanomsat, N. (1981). Vocabulary: A problem of Thai students in learning English as a second language. *PASSA*, 9(1), 1-9.
- Schmitt, N. (1997). *Vocabulary learning strategies*. In N. Schmitt & M. McCarthy (Eds.), *Vocabulary: Description, acquisition and pedagogy* (pp.199-228). Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmitt, N. (2000). *Vocabulary in language teaching*. Cambridge: Cambridge University press.
- Schmitt, N., & McCarthy, M. (1997). *Vocabulary: Description, acquisition and pedagogy*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Schoonen, R., Gelderen, A. V., Glopper, K. D., Hulstijn, J., Simis, A., Snellings, P., & Stevenson, M. (2003). First language and second language writing: The role of linguistic knowledge, speed of processing, and metacognitive knowledge. *Language learning*, 53(1), 165-202.
- Segler, T. M., Pain, H., & Sorace, A. (2002). Second language vocabulary acquisition and learning strategies in ICALL environments. *Computer Assisted Language Learning*, 15(4), 409-422.
- Stahl, S. A., & Nagy, W. (2006). *Teaching word meanings*. London: Lawrence Erlbaum.
- Stern, H. H. (1992). *Issues and option in language teaching*. London: Oxford University Press.
- Yamane, T. (1973). *Statistics and introduction analysis* (3rd ed). New York: Harper & Row.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามและ แบบสัมภาษณ์

แบบสอบถาม

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (Vocabulary Learning Strategies)

คำชี้แจง (กรุณาอ่านโดยละเอียดก่อนตอบแบบสอบถามนี้)

1. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้สำรวจความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาสามัญพื้นฐานอาชีพในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ แบบสอบถามนี้มีคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และคำถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีการใช้ที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวิธีการใช้ของแต่ละบุคคล จึงไม่มีการใช้ในข้อใด “ถูก” หรือ “ผิด” ขอให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามตรงกับความเป็นจริงที่นักศึกษาใช้ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

3.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 2 ข้อ

3.2 แบบสอบถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้เกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 25 ข้อ

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไป

1. ข้อมูลการจบการศึกษา

() จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)

() จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

2. ข้อมูลประเภทวิชา

() อุตสาหกรรม

() พาณิชยกรรมและบริหารธุรกิจ

() คหกรรม

() อุตสาหกรรมท่องเที่ยว

() เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ส่วนที่ 2: แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

การตอบแบบสอบถามในส่วนนี้ให้นักศึกษาพิจารณาข้อความในแต่ละข้อ และตอบแบบสอบถามโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการประเมินค่าที่ตรงกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างแท้จริง ซึ่งระดับการประเมินค่าในแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

4	หมายถึง	ใช้สม่ำเสมอ
3	หมายถึง	ใช้บ่อยๆ
2	หมายถึง	ใช้บางครั้ง
1	หมายถึง	ไม่ค่อยได้ใช้
0	หมายถึง	ไม่เคยใช้เลย

การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	ระดับการประเมิน				
	4	3	2	1	0
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)					
1.1 การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค เช่น เป็น ประธาน กริยาหรือกรรม แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร					
1.2 การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ เช่น un-, im-, -ful, -ly หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร					
1.3 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม					
1.4 การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรมอังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ					
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)					
2.1 การขอให้ครูผู้สอนช่วยแปลความหมายของคำศัพท์เมื่อหาความหมายด้วยตนเองไม่พบ					
2.2 การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความหรือยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน					
2.3 การขอให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่มีรวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย					
2.4 การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน					
2.5 การศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน					
2.6 การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ					

การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	ระดับการประเมิน				
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies)	4	3	2	1	0
3.1 การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง					
3.2 การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน					
3.3 การจัดกลุ่มประเภทของคำศัพท์หรือกลุ่มของคำศัพท์ เพื่อการเรียนรู้					
3.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้					
3.5 การทบทวนคำศัพท์โดยการสะกดคำศัพท์โดยการเขียนหรือสะกดคำศัพท์					
3.6 การเรียนรู้คำศัพท์จากการจดจำหน้าที่ของคำและการใช้ในประโยค					
3.7 การจดจำจากการใช้ส่วนเพิ่มเติมท้ายคำและรากศัพท์ของคำศัพท์					
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)					
4.1 การจดบันทึกในขณะที่เรียน					
4.2 การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในหนังสือเรียน					
4.3 การจดคำศัพท์ลงในสมุดคำศัพท์					
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)					
5.1 การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว					
5.2 การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์					
5.3 การใช้การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์					
5.4 การพยายามอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษให้มากขึ้น					
5.5 การใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง					

แบบสัมภาษณ์

ชื่องานวิจัย : กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคระยอง

: (ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF SECOND YEAR
DIPLOMA STUDENTS AT RAYONG TECHNICAL COLLEGE)

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured interview) นี้ประกอบไปด้วยคำถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 8 ข้อคำถาม

1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์คำศัพท์ เช่น วิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น ใช่หรือไม่ อย่างไร
2. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการแปลความหมายของคำศัพท์เช่น ค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก พจนานุกรม อังกฤษ-ไทย ไทย-อังกฤษ หรือ อังกฤษ-อังกฤษ ใช่หรือไม่ อย่างไร
3. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บริบทแวดล้อม เช่น การเดาความหมายจากการอ่านบริบทที่แวดล้อมคำศัพท์ ใช่หรือไม่ อย่างไร
4. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความ ด้วยการยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย หรือถามความหมายจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน ใช่หรือไม่ อย่างไร
5. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผ่านกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เช่น การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยได้ตอบกับชาวต่างชาติ ใช่หรือไม่ อย่างไร
6. กลวิธีการจำ (Memory strategies) นักศึกษาเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง หรือใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน และการเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ และจดจำหน้าที่ของคำ ใช่หรือไม่ อย่างไร
7. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ที่ได้จากการจดบันทึกคำศัพท์ในสมุดคำศัพท์ และแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ขณะเรียน ใช่หรือไม่ อย่างไร

8. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ อ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษ หรือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ใช่หรือไม่ อย่างไร

ภาคผนวก ข
สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ งานจัดการเรียนการสอน โทร. ๒๓๒๗

ที่ ศธ ๖๖๑๑.๑/ ๑๙๕๓ - วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อานนท์ ไชยสุรียา

ด้วยนางสาวอัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง (ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF DIPLOMA STUDENTS, SECOND YEAR AT RAYONG TECHNICAL COLLEGE) โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญรณ์ เจตน์จำลอง) ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ เพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้ ทั้งนี้ คณะฯ ได้แนบเค้าโครงย่อวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด (ดังเอกสารแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้
(เบอร์โทรศัพท์ผู้วิจัย ๐๘๙-๕๕๙-๑๓๕๖)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญรอด บุญเกิด)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ที่ ศธ ๖๖๑๑/ ๓ ๕๙๗

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ๑๖๙ ถ. ลาดยาวบางแสน
ต. แสนสุข อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน นางยุพิน เตชะเทียมจันทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำโครงการวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวอัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง (ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF DIPLOMA STUDENTS, SECOND YEAR AT RAYONG TECHNICAL COLLEGE) โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ เจตนจำลอง) ประธาน กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความ อนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรง ของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้ (ดังเอกสารแนบ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญรอด บุญเกิด)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

งานจัดการเรียนการสอน

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๓๒๗

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๐๓๕๕

ผู้วิจัย โทร. ๐๘๙-๕๕๙-๑๓๕๖

ที่ ศธ ๖๖๑๑/ ๑๙๙๓๗

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ๑๖๙ ถนนลงหาดบางแสน
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคระยอง (ว่าที่ร้อยตรีณรงค์ เกษตรภิบาล)

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวอัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง (ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF DIPLOMA STUDENTS, SECOND YEAR AT RAYONG TECHNICAL COLLEGE) โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ เจตนจำลอง) ประธาน กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยมีความประสงค์จะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ จากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง โดยผู้วิจัยจะขออนุญาต เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ - ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญรอด บุญเกิด)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
ผู้อำนวยการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

งานจัดการการเรียนการสอน คณะฯ

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๓๒๗ โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๐๓๕๕

โทรศัพท์ผู้วิจัย ๐-๘๙๕๕-๙๑๓๕๖

ที่ ศธ ๖๖๑๑/ ๑๙๓๖

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ๑๖๙ ถ. ลาดยาวบางแสน
ต. แสนสุข อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคระยอง (ว่าที่ร้อยตรีณรงค์ เกษตรภิบาล)

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวอัญชลี ภิญโญพรสวัสดิ์ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง (ENGLISH VOCABULARY LEARNING STRATEGIES OF DIPLOMA STUDENTS, SECOND YEAR AT RAYONG TECHNICAL COLLEGE) โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบุญ เจตนจำลอง) ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยมีความประสงค์จะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย จากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ ๒ วิทยาลัยเทคนิคระยอง ระหว่างวันที่ ๗-๑๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๕๙

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญรอด บุญเกิด)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

งานจัดการการเรียนการสอน คณะฯ

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๓๒๗ โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๐๓๕๕

โทรศัพท์ผู้วิจัย ๐-๘๙๕๔-๙๑๓๖

ภาคผนวก ค
ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

ผู้เชี่ยวชาญ 1 ผศ. ดร. อานนท์ ไชยสุริยา

ผู้ผู้เชี่ยวชาญ 2 ครูยุพิน เตชะเทียมจันทร์

สรุปการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ข้อคำถาม	คะแนนการพิจารณา			
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	รวม	ค่า IOC
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies)				
1.1 การวิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค เช่น เป็น ประธาน กริยาหรือ กรรม แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายว่าอย่างไร	1	1	2	1
1.2 การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ เช่น un-, im-, -ful, -ly หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น แล้วจึงพิจารณาว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร	1	1	2	1
1.3 การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแวดล้อม	0	1	1	0.5
1.4 การค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก dictionary English-Thai, Thai-English, หรือ English-English	1	1	2	1
2. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)				
2.1 การขอให้ครูผู้สอนช่วยแปลความหมายของคำศัพท์	0	1	1	0.5
2.2 การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความหรือยกตัวอย่างคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน	1	1	2	1
2.3 การขอให้ครูผู้สอนยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่รวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย	1	1	2	1
2.4 การถามความหมายของคำศัพท์จากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	1	1	2	1
2.5 การศึกษาความหมายของคำศัพท์และฝึกฝนไปพร้อมกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน	0	1	1	0.5
2.6 การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยโต้ตอบกับชาวต่างชาติ	1	1	2	1

สรุปการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	คะแนนการพิจารณา			
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	รวม	ค่า IOC
3. กลวิธีการจำ (Memory strategies)				
3.1 การเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์ของตนเอง	1	1	2	1
3.2 การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน	1	1	2	1
3.3 การจัดกลุ่มประเภทของคำศัพท์หรือกลุ่มของคำศัพท์เพื่อการเรียนรู้	1	1	2	1
3.4 การเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่น ๆ ที่เคยได้เรียนรู้	1	1	2	1
3.5 การทบทวนคำศัพท์โดยการสะกดคำศัพท์	1	1	2	1
3.6 การเรียนรู้คำศัพท์จากการจดจำหน้าที่ยของคำและการใช้ในประโยค	1	1	2	1
3.7 การจดจำจากการใช้ส่วนเพิ่มเติมท้ายคำและรากศัพท์ของคำศัพท์	1	1	2	1
4. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)				
4.1 การจดบันทึกในขณะที่เรียน	1	1	2	1
4.2 การจัดแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ในหนังสือเรียน	1	1	2	1
4.3 การจดคำศัพท์ลงในสมุดคำศัพท์	0	1	1	0.5
5. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)				
5.1 การใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ ข่าว เป็นต้น	1	1	2	1
5.2 การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์	1	1	2	1
5.3 การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์	1	1	2	1

สรุปการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ต่อ)

ข้อคำถาม	คะแนนการพิจารณา			
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	รวม	ค่า IOC
5.4 การพยายามอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษให้มากขึ้น	1	1	2	1
5.5 การใช้คำศัพท์ใหม่ๆ ในการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง	0	1	1	0.5

สรุปการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

ข้อคำถาม	คะแนนการพิจารณา			
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	รวม	ค่า IOC
1. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการวิเคราะห์คำศัพท์ เช่น วิเคราะห์คำศัพท์นั้นว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การวิเคราะห์ส่วนที่เติมข้างหน้า หรือท้ายคำศัพท์ หรือวิเคราะห์รากศัพท์ของคำเหล่านั้น ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1
2. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการแปลความหมายของคำศัพท์ เช่น ค้นหาความหมายของคำศัพท์จาก dictionary English-Thai, Thai-English, หรือ English-English ใช่หรือไม่ อย่างไร	0	1	1	0.5
3. กลวิธีความมุ่งมั่นตั้งใจ (Determination strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้บริบทแวดล้อม เช่น การเดาความหมายจากการอ่านบริบทที่แวดล้อมคำศัพท์ ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1
4. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยมีการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การขอให้ครูผู้สอนช่วยขยายความ ด้วยการยกตัวอย่างประโยคใหม่ที่มีรวมคำศัพท์นั้นไว้ด้วย หรือถามความหมายจากเพื่อนในชั้นเรียน ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1
5. กลวิธีทางสังคม (Social strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยผ่านกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เช่น การมีปฏิสัมพันธ์พูดคุยได้ตอบกับชาวต่างชาติ ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1
6. กลวิธีการจำ (Memory strategies) นักศึกษาเชื่อมโยงคำศัพท์ให้เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิมของตัวเอง หรือใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์กับคำที่มีความหมายเหมือนและแตกต่างกัน และการเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์อื่นๆที่เคยได้เรียนรู้ ทบทวนคำศัพท์ และจดจำหน้าที่ของคำ ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1

สรุปการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย (ต่อ)

ข้อความ	คะแนนการพิจารณา			
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	รวม	ค่า IOC
7. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ที่ได้จากการจดบันทึกคำศัพท์ในสมุดคำศัพท์ และแบ่งหมวดหมู่คำศัพท์ขณะเรียน ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1
8. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพลง ภาพยนตร์ การฝึกทดสอบตัวเองจากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ การเล่นเกมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ อ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษ หรือมีการใช้คำศัพท์ใหม่ๆอย่างต่อเนื่อง ใช่หรือไม่ อย่างไร	1	1	2	1

ภาคผนวก ง
ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

RELIABILITY ANALYSIS – SCALE (ALPHA)

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	40	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	40	100.0

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.825	25

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
ITEM1	60.52	78.615	.503	.814
ITEM2	60.97	81.410	.266	.822
ITEM3	60.10	82.964	.195	.825
ITEM4	59.72	81.794	.246	.823
ITEM5	60.52	80.871	.226	.825
ITEM6	60.65	77.310	.485	.813
ITEM7	60.70	76.164	.463	.814
ITEM8	60.18	81.533	.209	.826
ITEM9	60.32	80.328	.339	.820
ITEM10	61.32	79.763	.362	.819
ITEM11	60.65	80.900	.367	.819
ITEM12	60.82	79.020	.495	.814

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
ITEM13	60.80	79.908	.418	.817
ITEM14	60.72	78.307	.506	.813
ITEM15	60.55	78.869	.509	.814
ITEM16	60.40	79.528	.367	.819
ITEM17	60.93	80.122	.331	.820
ITEM18	60.00	83.692	.081	.831
ITEM19	60.72	78.666	.456	.815
ITEM20	60.80	77.292	.448	.815
ITEM21	60.25	82.038	.169	.828
ITEM22	60.82	78.558	.437	.816
ITEM23	60.65	76.233	.471	.814
ITEM24	60.72	79.384	.368	.819
ITEM25	60.52	78.820	.440	.816